

BORYS GRINCHENKO KYIV UNIVERSITY
FACULTY OF ROMANCE AND GERMANIC PHILOLOGY
Linguistics and Translation Department

**TRANSLATION PROJECT: WARRIOR PRINCESS ASSASSIN BY BRIGID
KEMMERER**

Перекладацький проєкт:
переклад книги Б.Кеммерер «Warrior Princess Assassin»

BA Paper

Violeta Bohdan
PERb2-22.40d

*Цим підписом засвідчую,
що подаю на захист рукопис
та електронний документ в
ідентичності.*
29.05.2026 *VBohdan*

Scientific advisor:
I. Yakovenko, Ph.D.

Kyiv 2026

CONTENTS

INTRODUCTION.....	3
CHAPTER 1. TRANSLATION OF THE SELECTED CHAPTERS FROM THE NOVEL WARRIOR PRINCESS ASSASSIN BY BRIGID KEMMERER	5
CHAPTER 2. TRANSLATION ANALYSIS	33
2.1. Notes on the author's biography and the text's style.....	33
2.2. Translation challenges of modality and characters' psychological state in texts with multiple narrative perspectives	34
2.3. Translation techniques and strategies used in the translation process.....	41
CONCLUSIONS	47
REFERENCES.....	48
ABSTRACT	50
APPENDIX A	51
APPENDIX B	52

INTRODUCTION

The present study is dedicated to the translation analysis of *Warrior Princess Assassin*, a novel by American author Brigid Kemmerer. This research is highly relevant due to the increasing interest in translating contemporary romantic fantasy and political thrillers, which bridges the gap between the English-speaking world and Ukrainian readers and fosters, intercultural communication in an age of globalization. The translation of such polyphonic works not only expands the reading audience but also contributes to overcoming linguistic and cultural barriers, offering Ukrainian readers access to complex global narratives exploring themes of power, moral ambiguity, and survival.

In the academic sphere, numerous scholars have explored the challenges of literary translation and the transfer of complex psychological states and stylistic elements across languages. Among those whose research is most relevant to this study are Palmer (2001), who made significant contributions to the linguistic study of modality, and Molina and Hurtado Albir (2002), whose classification of translation techniques serves as the methodological foundation for this research. Additionally, Ukrainian scholars such as Radchuk (2008), Padalka (2013), and Tkachyk and Petruk (2020) have investigated the specificities of translating modality, stylistically marked vocabulary, and fantasy *realia*. These works provide a robust foundation for understanding the theoretical background of this research.

The object of this research is the polyphonic narrative structure, modal categories, and stylistically marked vocabulary within the novel *Warrior Princess Assassin*, while the subject is the translation strategies and techniques employed to render these elements into Ukrainian.

The goal of this study is to identify and analyze the translation techniques used to preserve the distinct narrative voices, modality, and psychological tension of the source text.

To achieve this goal, the following tasks were set:

- to perform the translation of the selected chapters;
- to characterize the author's biography, literary style, and the polyphonic structure of the text;
- to analyze the translation challenges of modality and characters' psychological states in texts with multiple narrative perspectives;
- to define and describe the translation techniques and strategies used in the translation process.

The material of the study comprises selected chapters from *Warrior Princess Assassin* by Brigid Kemmerer and its Ukrainian translation, conducted by the researcher. The primary focus is on the parallel texts, which include the original English version and its translation, allowing for a comparative analysis based on translation theory.

The translation project consists of an introduction, 2 chapters, conclusions, references, an abstract, and 2 appendices. The source text consists of 42327 characters; the target text consists of 42331 characters. The total volume of the translation project is 53 pages.

CHAPTER 1
TRANSLATION OF THE SELECTED CHAPTERS FROM THE NOVEL *WARRIOR PRINCESS ASSASSIN* BY
BRIGID KEMMERER

Source text
Chapter Thirteen
The Warrior

The instant we met, the princess accused me of atrocities against my people. The words were piercing—but they weren't without merit. I know exactly how much damage my fire can cause, and I saw her reaction when the first burst of flame responded to my magic. I expect that the sight of my power now will remind her just how vulnerable her position is.

The princess, however, does not stand down.

In any other circumstance, I'd be impressed at her bravery. I have soldiers who won't dare get in my face like this. But for all the ways she looked innocent and lost earlier, she looks like a vengeful queen right now. Maybe it's good that she wasn't a part of the negotiations, because she's certainly more daring than her brother.

I expect her to issue more threats—or perhaps to negotiate. Instead, she draws back a hand to smack me.

I have a handful of flame, but she doesn't care. I can't block without the risk of setting her dress on fire, so I twist and deflect, crushing the flame out of my hand. She clips me in the jaw anyway. Her rage is relentless, because she recovers quickly enough to swing again. This time I catch her wrist before a strike can land.

She's ready for it, because she's got a hairpin in her other hand. Without hesitation, she really does aim for my eyes. She's stronger than I expect, and I'm trying not to hurt her, so the steel pin scrapes across my temple, stinging immediately.

"All *right*, Princess," I snap. This time I catch her wrists and wrestle her still. "That's enough."

Target text
Розділ тринадцятий
Воїн

Щойно ми зустрілися, принцеса звинуватила мене у звірствах проти мого ж народу. Слова були дошкульні – але не безпідставні. Я достеменно знаю, якої шкоди може завдати мій вогонь, і я бачив її реакцію, коли перший спалах полум'я відгукнувся на мої чари. Гадаю, вид моєї сили зараз нагадає їй, яким хистким є її становище.

Та принцеса, однак, не відступає.

За будь-яких інших обставин я був би вражений її хоробрістю. У мене є вояки, які б не наважилися отак мені перечити. Але хоч якою невинною та розгубленою вона здавалася раніше, зараз вона виглядає як мстива королева. Може, й добре, що вона не брала участі в переговорах, бо вона вочевидь відважніша за свого брата.

Я очікую, що вона почне погрожувати далі – або, можливо, домовлятися. Натомість вона замахується, щоб дати мені ляпаса.

У мене в жмені полум'я, але їй байдуже. Я не можу блокувати, не ризикуючи підпалити її сукню, тож я вивертаюся й відхиляю удар, гасячи вогонь у долоні, але вона все одно б'є мене по щелепі. Її лють невблаганна, бо вона швидко оговтується і замахується знову. Цього разу я встигаю перехопити її зап'ястя, перш ніж вона вдаряє.

Вона до цього готова, бо в другій руці у неї шпилька для волосся. Без вагань вона справді цілиться мені в очі. Вона сильніша, ніж я очікував, а я намагаюся не завдати їй болю, тож сталева шпилька дряпає мені скроню, і та миттю починає пекти.

– Гаразд, принцесо, – гаркаю я. Цього разу я хапаю її за обидва зап'ястя і знерухомлюю. – Досить.

Her chest is heaving, and she surges forward despite my grip. I twist hard and get her hands trapped behind her back. It leaves her pressed against my chest, my arms holding her there. Tendrils of dark hair have spun loose from the curl she unpinned, and they fall across her face. She's breathing hard, her cheeks flushed, her eyes full of fury.

As if I'm the one who bound and gagged *them* for a march through the sewers.

"You are a *liar*," she grates out. "You tricked him. You tricked *us*. I cannot believe I trusted you for a second. Dane will have his guards *execute* you. And your soldiers. And your—"

I spin her around so quickly that she gives a little yip, and I force myself to soften my grip. I deserve every ounce of her anger. I pull a spare set of bootlaces from my belt and wind them around her wrists.

She tries to kick back, but her feet are bare, and I still have my boots and greaves, so I barely feel it.

"I *hate* you," she snaps.

I knot off the cord around her wrists and sigh.

I should be relieved. I should be *ecstatic*. I'm free. My attacker is confined. The princess is safe. There should be a thrum of vindication in my chest, and there is, but it's clouded by something else.

Regret.

Asher is sitting on his heels, his breathing shallow, his jaw clenched. Rage and betrayal are all over his face, but it's his fear that's pulsing like an undercurrent in the room.

I still have no idea what to believe about his killing orders, and I won't believe Nikko is alive until I see him myself. But every word Asher said about the slavers was genuine. His *fear* is genuine. He had the king of Incendar bound and powerless, but he didn't want money or influence or even the handful of coins from my pouch.

Її груди важко здіймаються, і вона рветься вперед, попри мою хватку. Я роблю різкий викрут і заломлюю їй руки за спину. Тепер вона притиснута до моїх грудей, мої руки утримують її. Пасма темного волосся вислизнули з розпущеної зачіски, і спадають їй на обличчя. Вона важко дихає, щоки палають, очі сповнені люті.

Ніби це я зв'язав їх і заткнув їм роти для походу крізь каналізацію.

– Ти брехун, – цідить вона крізь зуби. – Ти обдурив його. Ти обдурив нас. Не можу повірити, що бодай на мить тобі довірилася. Дейн накаже варті стратити тебе. І твоїх солдатів. І твоїх...

Я розвертаю її так швидко, що вона стиха скрикує, і змушую себе послабити хватку. Я заслуговую на кожен краплину її гніву. Я витягаю з-за пояса запасні шнурки від черевиків і обмотую їх довкола її зап'ясть.

Вона намагається брикнути мене, але її ступні босі, а я досі в черевиках і наголінниках, тож я майже нічого не відчуваю.

– Ненавиджу тебе, – кидає вона.

Я зав'язую шнурок на її зап'ястях вузлом і зітхаю.

Я мав би відчувати полегшення. Я мав би бути в екстазі. Я вільний. Мій нападник знешкоджений. Принцеса в безпеці. У грудях мало б вібрувати почуття власної правоти, і воно вібрує, але його затьмарює щось інше.

Жаль.

Ашер сидить навпочіпки, дихання в нього уривчасте, щелепи зціплені. Лютя і зрада відбилися на його обличчі, але саме його страх пульсує в кімнаті невидимою течією.

Я досі не знаю, що й думати про його накази вбивати, і не повірю, що Нікко живий, доки не побачу його на власні очі. Але кожне слово Ашера про работорговців було щирим. Його страх – щирий. Він тримав короля Інсендара зв'язаним і безсилим, але не хотів ані грошей, ані впливу, ані навіть жмені монет із мого гаманця.

З усього, що він міг вимагати, – з усього, що я міг запропонувати, – саме обіцянка притулку змусила цього чоловіка поступитися.

Of all he could have demanded—of all I could have offered—the promise of sanctuary is what made this man yield.

And I used it against him.

I have to shove the regret away. It's hardly the worst thing I've ever done—and it's possible he deserved it. We've been gone most of the day, and people are surely looking for us. One thing is clear: I disappeared with the princess. Even if she would speak in my defense—which is questionable right now—I have no idea what anyone would believe. Too much is at risk, and I don't trust Prince Dane. Asher is the only proof that *I* have.

At least he's being quiet, though his eyes are flicking from the princess to the fire to the door, seeking a way to escape. His bitter desperation fills the air, and it pricks at me the same way her accusations do.

I tamp it back down. I can't let these emotions affect me. I need to send up a signal to my men, and I need to find a way back to the palace.

When I tie off the cord with a sharp tug, Jory gives another gasp.

I tell myself not to care about that, either. It doesn't work. "Sit, Princess."

She wrenches at the binding and speaks through clenched teeth. "I absolutely *will not*—"

I scoop her into my arms, the satin and lace of her skirts swirling around her legs. Before she can protest, I set her on the ground. "Sit." I glance at Asher, who's still on his knees, glaring at the floor, his jaw set. "You too," I say. "Don't move."

He's glowering at me. "Fuck you."

I *definitely* deserve that, so I ignore him, then sketch a sigil in the air to pull another palm full of fire from the stove. Then I head for the door.

As before, the cold is shocking, biting my cheeks and making the cut from Jory's hairpin sting even more. It's begun

А я використав це проти нього.

Я мушу відігнати цей жаль. Це далеко не найгірший мій вчинок – і, можливо, він на це заслужив. Нас не було майже цілий день, і нас, напевно, вже шукають. Ясно одне: я зник разом із принцесою. Навіть якщо вона стане на мій захист – що зараз вельми сумнівно, – я гадки не маю, у що хтось повірить. Надто багато поставлено на карту, а я не довіряю принцу Дейну. Ашер – мій єдиний доказ.

Принаймні він сидить тихо, хоча його очі бігають від принцеси до вогню, а тоді до дверей, шукаючи шлях до втечі. Його гіркий відчай сповнює повітря і шпигає мене так само, як її звинувачення.

Я притлумлюю його. Я не можу дозволити цим емоціям впливати на мене. Мені треба подати сигнал своїм людям і знайти шлях назад до палацу.

Коли я різко затягнув вузол на шнурку, Джорі знову ледь чутно зойкнув.

Я наказую собі не зважати й на це. Не виходить. – Сидіти, принцесо.

Вона смикає пуга і цідить крізь зціплені зуби: – Я категорично не...

Я підхоплюю її на руки; атлас і мереживо її спідниць обвивають її ноги. Перш ніж вона встигає запротестувати, я опускаю її на землю. – Сидіти. – Я кидаю погляд на Ашера, який досі стоїть навколішках, витріщаючись у підлогу, його щелепи зціплені. – Ти теж, – кажу я. – Не рухатися.

Він люто глипає на мене. – Та пішов ти.

Я на це точно заслуговую, тож ігнорую його, а тоді креслю в повітрі сигіл, щоб зачерпнути з печі ще одну пригорщу вогню. Тоді я прямую до дверей.

Як і раніше, холод нестерпний, кусає за щоки і від цього подряпина від шпильки Джорі пече ще дужче. Знову почав падати сніг, лапаті

to snow again, fat flakes drifting down between the trees. The sky above is obscured by clouds, but the light has grown even dimmer since Asher led me out here. It'll be full dark within the hour.

A low murmur of whispered conversation sounds from inside the hut, and I frown. But I can't stop them from talking, and they can't go anywhere anyway.

I hold out my hand, and the glow from the ball of flame doesn't light up much. It flickers, threatening to burn out altogether. Without fuel to burn, the magic has to draw from my energy to keep the flame lit. The long night of riding—followed by a long day of kidnapping—is beginning to catch up with me. I can't remember the last time I put a bite of food in my mouth. I feel the strain of holding the flame, like forcing a fatigued muscle to *work*.

Hopefully I can manage enough power for this. I put my hands close together, then pull the ball of fire into two, until I have one on each palm. Despite the cold, sweat blooms on my forehead from the effort. I feed the twin flames energy until they burn bright. Once they're blazing, I throw the first one high, quickly drawing a sigil with my empty hand. My magic sends it higher, until the sphere of flame bursts into a spray of sizzling sparks above the trees, sounding with a loud crack that echoes.

I'm gasping from the effort, and the remaining ball of fire flickers and threatens to die. I won't be able to do much more. But if my men are out looking, they'll hear it. If I'm lucky, they'll *see* it. Every one of them knows what it means.

But I have to throw up another, just to be sure. I wait a moment, listening, but the snow muffles everything. The remaining fire in my left hand flickers again, so I throw this one high as well, sketching another sigil. I try to feed this one more energy, and the shower of sparks is bigger, the crack even louder. But my vision goes fuzzy for a moment, and I fight off a wave of vertigo. I have to take a breath to steady myself. I can't afford to look weak. My soldiers won't be the only ones to see my signal. Anyone looking

пластівці кружляють поміж деревами. Небо вгорі зтягнуте хмарами, але світло ще більше потьмяніло, відколи Ашер вивів мене сюди. За годину геть споночіє.

Зсередини хатини долинає тихе перешіптування, і я хмурюся. Але я не можу заборонити їм говорити, та вони все одно нікуди не можуть піти.

Я простягаю руку, і сяйво від вогняної кулі освітлює небагато. Вона мерехтить, погрожуючи згаснути зовсім. Без палива для горіння магія мусить тягнути силу з мене, щоб підтримувати полум'я. Довга ніч верхи – а за нею довгий день із викраденням – починають даватися знаки. Не пригадую, коли востаннє бодай щось їв. Я відчуваю, як важко мені тримати полум'я, ніби змушуєш стомлений м'яз працювати.

Сподіваюся, на це мені вистачить сили. Я зближую долоні, а тоді розділяю вогняну кулю надвоє, аж поки в кожній долоні не опиняється по одній. Попри холод, на чолі від напруги проступає піт. Я підживлюю вогні-близнюки енергією, поки вони не розгораються яскраво. Щойно вони спалахують, я підкидаю перший високо вгору, швидко креслячи сигіл вільною рукою. Мої чари штовхають його вище, аж поки вогняна сфера не вибухає над деревами розсипом шипучих іскор, що гучно лускають, і відлуння котиться довкола.

Я задихаюся від зусилля, а вогняна куля, що лишилася, мерехтить, погрожуючи згаснути. Набагато більше я не спроможуся. Але якщо мої люди шукають нас, вони почують. Якщо пощастить, то й побачать. Кожен із них знає, що це означає.

Але я мушу запустити ще один, про всяк випадок. Я чекаю мить, прислухаючись, але сніг глушить усі звуки. Полум'я, що лишилося в лівій руці, знову мерехтить, тож я підкидаю і його, креслячи ще один сигіл. Я намагаюся вкласти в нього більше енергії, і сніп іскор виходить більшим, а тріскіт – ще гучнішим. Але в очах на мить туманіє, і я долаю напад запаморочення. Я змушений перевести подих, щоб опанувати себе. Я не можу дозволити собі здаватися слабким. Мій сигнал побачать не лише мої

for me—including these assassins, if they're real—could follow the sound and light right to me.

When I walk back through the door, Asher and Jory have shifted closer together, but they're staring at me, their chests rising and falling quickly, their eyes wide.

"What did you do?" the princess demands.

"I sent up a signal to my soldiers," I say. Wind swirls through the opening at my back, but I don't want to close the door again. I need to hear if anyone approaches. "Once they arrive, I'll determine how to proceed."

Jory clenches her jaw, and she's glaring at me with such . . . such *indignation*.

Clearly I'm not the only one affected by hunger, exhaustion, and outright aggravation.

I look down at her. "The look on your face, Princess. Am I to be your villain now?"

"Asher *freed* you," she says. "You swore to him. You *swore*." Her eyes are full of recrimination. "You could have acted with honor. You could have kept your word and let him go."

"Honor! You speak of *honor*? I asked for truth between us. I yielded my magic. I disarmed for you. Twice! Yet you still took me by force." I stand, letting every ounce of my own betrayal fill my voice. "Have you considered that this Hunter's Guild could already be pointing fingers at *me* for what happened here? That your brother could blame Incendar for your kidnapping?" I think of my sister, and what would happen if *she* were forced to take the throne. The fire in the stove burns hotter, the flames flickering wildly, responding to my anger. "Do you have any idea what my disappearance would mean for my people? For my kingdom? For *yours*?"

She's still staring up at me, but my words have an impact. Her expression flickers into a frown.

I don't linger. Instead, I take a breath and drop to a crouch in front of Asher. He's a ball of tension with his hands bound, sitting

вояки. Будь-хто, хто мене шукає, – включно з цими вбивцями, якщо вони справжні, – може піти на звук та світло просто до мене.

Коли я повертаюся до хатини, Ашер і Джорі зсунулися ближче одне до одного, але тепер вони витріщаються на мене, їхні груди швидко здіймаються й опадають, очі розширені.

– Що ти зробив? – вимагає відповіді принцеса.

– Я подав сигнал своїм солдатам, – кажу я. Вітер завихрюється у мене за спиною крізь відчинені двері, але я не хочу зачиняти їх знову. Мені треба чути, чи хтось наближається. – Щойно вони прибудуть, я вирішу, що робити далі.

Джорі зіцілює щелепи і зиркає на мене з таким... таким обуренням.

Вочевидь, не лише на мене вплинули голод, виснаження та цілковите роздратування.

Я дивлюся на неї згори вниз. – Що за вираз, принцесо? То тепер я для вас лиходій?

– Ашер звільнив тебе, – каже вона. – Ти присягнув йому. Ти присягнув. – В її очах – лише докори. – Ти міг вчинити шляхетно. Ти міг дотримати слова і відпустити його.

– Шляхетно! Ти говориш про шляхетність? Я просив про щирість між нами. Я приборкав свої чари. Я роззброївся перед тобою. Двічі! А ти все одно взяла мене силою. – Я встаю, вкладаючи в голос усю гіркоту від того, як мене зрадили. – Ти не подумала, що ця Гільдія Мисливців уже може звинувачувати *мене* в тому, що тут сталося? Що твій брат може звинуватити Інсендар у *твоєму* викраденні? – Я думаю про свою сестру і про те, що станеться, якщо вона буде змушена зійти на трон. Вогонь у печі розгоряється, полум'я дико мерехтить, відгукуючись на мій гнів. – Ти хоч уявляєш, що моє зникнення означатиме для мого народу? Для мого королівства? Для твого?

Вона все ще дивиться на мене знизу вгору, але мої слова вплинули. Її вираз обличчя змінюється на спантеличений.

Я не затримуюся на цьому. Натомість я роблю вдих і присідаю навпочіпки перед Ашером. Зі зв'язаними руками він – суцільний клубок

on his heels, the firelight from the stove turning his white-blond hair to rose gold. His jaw is set, and he doesn't even look at me.

"Asher," I begin. "You should know that—"

His weight shifts, and then the heel of his boot catches me in the jaw.

I didn't see it coming, and the blow knocks me sideways. I don't even know how he *did* it. I scramble to grab him, but he's too damn fast. My fingers close on air, and he's already out of reach. He's going to be out the door in a second. Dressed in black, he'll be nearly invisible in the falling darkness.

Fuck. I should've tied his boots together.

"Go!" Jory cries, and there's a note of victory in her voice. "Asher, *run.*"

He doesn't need the encouragement. He's already gone.

I don't pursue him. I could bring my own light and search him out, but I don't want to leave the princess—and I definitely don't want to walk into an ambush. He already got me once, and I'm not giving him another opportunity. I touch a hand to my lip, and it comes away with blood.

Any trace of regret has vanished. Aggravation is back.

Jory is staring at me, her chest rising and falling swiftly. I'm sure she expects me to burn him to cinders with nothing more than the power of thought. Right now, I wish I could.

I swipe the blood off my mouth. "Is that what you two were whispering about?"

She sets her jaw—but that's answer enough.

A muffled shout erupts from outside, and I brace myself, but then I hear a voice I recognize. A moment later, Asher is roughly shoved through the door. His hands are still bound, and his chest is heaving. Two of my men are behind him. Garrett has a tight grip on Asher's bicep, and Roman is right beside him, weapons drawn.

The relief that flares in my chest is so profound. The day has been too long, and I didn't realize how worried I was that someone else would find us first.

напруги; він сидить на п'ятах, і світло від вогню в печі забарвлює його біляве волосся в колір рожевого золота. Зуби стиснуті, він навіть не дивиться на мене.

– Ашере, – починаю я. – Ти маєш знати, що...

Його вага зміщується, і тоді каблук його черевика влучає мені в щелепу.

Я не встиг і оком змигнути, і від удару мене відкидає вбік. Навіть не розумію, як він це зробив. Я хапливо намагаюся схопити його, але він занадто, в біса, швидкий. Мої пальці хапають повітря, а він уже поза досяжністю. За мить він буде за дверима. Одягнений у чорне, він стане майже невидимим у темряві, що згущується.

Дідько. Треба було зв'язати йому й черевики.

– Біжи! – скрикує Джорі, і в її голосі з'являються переможні нотки. – Ашере, біжи!

Його не треба підбадьорювати. Він уже зник.

Я не женуся за ним. Я міг би викликати власне світло і шукати його, але не хочу лишати принцесу – і точно не хочу втрапити в засідку. Він уже мене дістав один раз, я не дам йому другої нагоди.

Я торкаюся рукою губи, на ній лишається кров.

Від жалю не лишилося й сліду. Повернулося роздратування.

Джорі витріщається на мене, її груди швидко здіймаються й опадають. Мабуть, вона очікує, що я спопелю його силою думки. Зараз я б і сам цього хотів.

Я витираю кров із вуст. – Це про це ви двоє шепотілися?

Вона вперто зціплює щелепи – але це і є відповідь.

Ззовні лунає приглушений вигук, і я напружуюся, але тоді чую знайомий голос. За мить Ашера грубо заштовхують у двері. Його руки досі зв'язані, груди важко здіймаються. За ним стоять двоє моїх людей. Гаррет міцно тримає Ашера за біцепс, а Роман стоїть поруч із ним, оголивши зброю.

Я відчуваю таке глибоке полегшення, що аж у грудях щемить. Цей день був занадто довгим, і я навіть не усвідомлював, як сильно хвилювався, що хтось інший знайде нас першим.

I look from my soldiers to the door, hoping the rest of my men will be right behind them—but they aren't. “Where are the others?”

Roman's analytical eyes take stock of me quickly, and then the bound princess. After assessing the surroundings, he sheathes his weapons and runs a hand through his snow-dusted hair. “Nik and Cal were searching west of the palace, but if they saw your signal, they won't be far behind.”

Nik. My breath almost catches. “Nikko is unharmed?”

Garrett nods. “Yeah. He said the princess attacked you with an accomplice.” He glances at Jory, who's warily staring up at them both, and then at Asher, who's scowling at the floor. My soldier's expression is not friendly. “Dane refuses to believe it, but I suppose we found the truth.”

“That is *not* what happened,” Jory says fiercely.

My jaw is already aching from where Asher kicked me, and the side of my face is still stinging from her hairpin—and that's nothing compared to everything else they did. “It's exactly what happened.”

Asher jerks against Garrett's grip on his arm. “She was trying to save your life, asshole.”

Garrett smacks him on the back of the head with a gauntleted hand. “Watch your mouth.”

Asher half turns. “Fuck you.”

This time Garrett punches him between the shoulder blades. Asher stumbles forward and goes to his knees.

“Stop!” the princess cries. “Stop it!”

This has the potential to spiral out of control, especially since Garrett won't stop unless I order him to. “Enough,” I say. “I need him to be able to talk.”

Asher sits back on his heels, breathing through his teeth. His toes are pressed into the floor, his jaw tight, his muscles tense. He's ready to spring onto his feet like he did before.

Я перевозжу погляд із моїх солдатів на двері, сподіваючись, що решта моїх людей уже за ними, – але їх немає. – Де інші?

Проникливі очі Романа швидко оцінюють мене, а тоді зв'язану принцесу. Оглянувши оточення, він ховає зброю в піхви і проводить рукою по притрушеному снігом волоссю. – Нік і Кал шукали на захід від палацу, але якщо вони бачили твій сигнал, то скоро будуть тут.

Нік. У мене ледь перехоплює подих. – Нікко неушкоджений?

Гаррет киває. «Авжеж. Він сказав, що принцеса напала на тебе зі спільником». Він кидає погляд на Джорі, яка з осторогою позирає на них обох, а тоді на Ашера, що похмуро втупився в підлогу. Вираз обличчя мого вояка – недружній.

«Усе було не так», – запекло каже Джорі.

У мене й досі ниє щелепа від удару Ашера, а обличчя досі пече від її шпильки – але це все дрібниці, порівняно з рештою, що вони втнули. «Саме так усе й було».

Ашер смикається у хватці Гаррета. «Вона намагалася врятувати твоє життя, придурку».

Гаррет заціджує йому по потилиці рукою в латній рукавиці. «Добирай слова».

Ашер напівобертається. «Та пішов ти».

Цього разу Гаррет гатить його кулаком межі плечі. Ашер хитається вперед і падає навколішки.

«Припиніть! – скрикує принцеса. – Припиніть!»

Усе це може швидко вийти з-під контролю, особливо оскільки Гаррет не зупиниться, доки я не накажу. «Досить, – кажу я. – Мені потрібно, щоб він міг говорити».

Ашер осідає на п'яти, цідячи повітря крізь зуби. Він упирається пальцями ніг у підлогу, щелепи зціплені, м'язи напружені. Він готовий скочити на ноги, як і раніше.

But Garrett waits behind him, and of all my soldiers, he's the most unforgiving. If Asher comes at me again, Garrett will probably break his jaw.

My lip feels like it's still bleeding, and I swipe a streak of blood away. "My men have a limit, Asher. So do I. Stay put, or I'll let them do whatever they want."

"You think that's a threat?" he says coldly. "Your soldiers doing *whatever they want*?" He looks up at me through that spill of white-blond hair. His blue eyes have gone ice-cold, every emotion locked away. I've seen that look before—in captured soldiers. "Just what do you think Dane's men are going to do?"

There's a note in his voice that tugs at the regret in my heart, but this time it's joined by a flicker of guilt.

I have to force my gaze back to Roman and Garrett. "What about Sev?"

Roman frowns. "Dane is holding him at the palace." He and Garrett exchange a glance. "He wanted to hold us, too, but we slipped out when he was arguing with Sev."

A spike of alarm lodges in my chest. *Holding*. I knew our disappearance would look bad from Astranza's side. We need to return to the palace.

A man calls from outside the hut, and I recognize Callum's voice. "There!" he says. "I see their horses."

"I knew they wouldn't be long," Roman says, just as Callum pushes through the doorway—followed by Nikko.

Relief floods my chest again. Even though I knew he survived, seeing him alive and well settles something in my heart.

It also confirms that Asher was telling the truth.

That flicker of guilt pricks at me again, but just like the regret, I have to shove it away. I can't let him go. I can't offer leniency to a man who attacked me. Who was literally ordered to *kill* me. If this alliance is at risk, I can't afford one moment of weakness. But when I look back at those cold eyes that are shuttered with resignation, I want to cut him free.

Але Гаррет чекає позаду, а з усіх моїх вояків він – найбільш безжальний. Якщо Ашер кине́ться на мене знову, Гаррет, ймовірно, розтрощить йому щелепу.

Здається, губа досі кровоточить, і я витираю патьок крові. «У моїх людей є межа, Ашере. І в мене теж. Не рипайся, або я дозволю їм робити все, що заманеться».

«Думаєш, це погроза? – холодно кидає він. – Твої солдати робитимуть, що заманеться?» Він дивиться на мене з-під пасма свого білявого волосся. Його блакитні очі стали крижаними, усі емоції сховані глибоко. Я бачив такий погляд раніше – у полонених вояків. «А що, потвоєму, зроблять люди Дейна?»

У його голосі з'являється нотка, яка ворушить жаль у моєму серці, але цього разу до нього домішується й проблиск провини.

Я змушую себе перевести погляд назад на Романа й Гаррета. «А що Сев?»

Роман хмуриться. «Дейн затримав його в палаці». Вони з Гарретом мимоволі обмінюються поглядами. «Він хотів затримати й нас, але ми вислизнули, поки він сперечався з Севом».

Гострий шпичак тривоги впивається мені в груди. *Затримав*. Я знав, що наше зникнення погано виглядатиме в очах Астранзи. Нам треба повертатися до палацу.

Знадвору гукає чоловік, і я впізнаю голос Каллума. «Он! – каже він. – Я бачу їхніх коней». «Я знав, що вони не забаряться», – каже Роман, і тієї ж миті Каллум заходить у двері, а слідом за ним – Нікко.

Полегшення знову затоплює груди. Хоч я і знав, що він вижив, та побачивши його живим і неушкодженим, на серці легшає. Це також підтверджує, що Ашер казав правду.

Той проблиск провини знову коле мене, але, як і жаль, я мушу відігнати його геть. Я не можу його відпустити. Я не можу проявити поблажливості до людини, яка напала на мене. Якій *буквально* наказали мене вбити. Якщо цей союз під загрозою, я не можу дозволити собі ані миті слабкості. Але коли я згадую ті холодні очі, заплющені з покірністю, я хочу звільнити його.

My soldiers don't. Their expressions haven't shifted away from stony vigilance, but I watch them all exchange a glance, and it's clear they want to tear Asher to pieces, just like I did.

I don't know how to explain everything right here, and we don't have time anyway. I have no idea what Prince Dane could be doing or saying, and if Sev is arguing with him about anything at all, it needs to end. I need to put away my guilt and regret and focus on the things that matter most. My sister. My people. My *kingdom*.

"Give me a cloak," I say. "We'll ride back to the palace. I'll take the princess." I look to Roman, then nod down at Asher. "Bring him. Make him walk."

Callum exchanges a dark glance with Garrett. "Oh, we'll bring him." "No," I say. "You two ride with me." I step toward the princess, take hold of her arm, and draw her up from the floor.

For a moment, I think she's going to fight me, and I'm ready to physically pick her up again. But she just looks from Asher to me.

"I'll do anything you want," she says. Her eyes are piercing, her voice so desperate. "But please don't let them hurt him."

Those flickers of guilt and regret turn into a blaze. It would be so much easier to ignore if she were yelling and making demands, instead of these desperate pleas that feel so genuine. But *she* tricked *me*—more than once! And I keep falling for it. Asher may have forced me out of the palace with violence, but violence is something I understand.

"How can I trust you?" I say to her. "Since the moment we met, all you've given me are lies."

"Please, Ky," she whispers. "This wasn't a lie. You said you would offer him *mercy*."

Too much is at stake. I force the emotion away and turn her toward the door. "I am offering him mercy," I say. "I could have told them to drag him."

Then I take a cloak from Roman, and I pull her into the cold.

Але не мої вояки. З їхніх обличчя не сходить кам'яна пильність, але я бачу, як вони презираються, і стає ясно, що вони хочуть роздерти Ашера на шматки, так само, як і я хотів.

Я не знаю, як усе пояснити просто тут, та й часу в нас немає. Я гадки не маю, що принц Дейн може робити чи казати, і якщо Сев узагалі про щось із ним сперечається, це треба припиняти. Мені треба відкинути геть провину й жаль і зосередитися на тому, що має значення. Моя сестра. Мій народ. Моє королівство.

«Дайте мені плащ, – кажу я. – Ми повернемося верхи до палацу. Я заберу принцесу». Я дивлюся на Романа, тоді киваю на Ашера. «Ведіть його. Нехай іде пішки».

Каллум похмуро презирається з Гарретом. «О, ми його приведемо». «Ні, – кажу я. – Ви двоє поїдете зі мною». Я роблю крок до принцеси, беру її за руку й підводжу з підлоги.

На мить я думаю, що вона чинитиме опір, і я вже готовий знову підхопити її на руки. Але вона лише переводить погляд з Ашера на мене.

«Я зроблю все, що завгодно, – каже вона. Її погляд пронизливий, голос сповнений відчаю. – Але, благаю, не дозволяй їм скривдити його».

Ті пробіски провини й жалю спалахують пожежею. Було б набагато легше їх ігнорувати, якби вона кричала й висувала вимоги, а не шепотіла ці відчайдушні благання, що здаються такими щирими. Але ж вона обдурила мене – і не раз! А я знову й знову на це ведуся. Ашер, може, й витягнув мене з палацу силою, але насильство – це принаймні те, що я розумію.

«Як я можу тобі вірити? – кажу я їй. – З самої нашої зустрічі я чув від тебе саму брехню».

«Будь ласка, Каю, – шепоче вона. – Це не було брехнею. Ти сказав, що проявиш милість».

Надто багато на кону. Я притлумлюю почуття і розвертаю її до дверей. «Я і так проявляю милість, – кажу я. – Я міг би наказати їм тягти його волоком».

Тоді я беру в Романа плащ і виводжу її на холод.

Chapter Seventeen The Assassin

I thought they were never going to open the stupid door. When I heard that asshole argue with Jory, I thought for sure he was going to stand guard in the snow, leaving me locked in here all night. I broke the seat support an hour ago, and at first I was worried they'd hear it and drag me out. But the wind and the snow must provide for good insulation, because no one stopped the carriage to investigate. I thought about trying to slip out while we were moving, but the king was right about one thing: I have no boots, no cloak, *nothing*. Just the few woolen blankets they left me with. If these Incendrian soldiers didn't kill me, the weather would've taken care of it.

So I hid deep in the corner of the carriage, tucking myself against the velvet seams. And then I waited.

When the door opens, I spare one second to enjoy the king's surprise when he realizes I'm "missing," and then I explode through the opening. I've got the steel links of my shackles wrapped around the knuckles of one hand, and he snaps back when I hit him. It gives me enough distance to land a solid kick to his sternum, and that clears the doorway. My branded shoulder is screaming at me, but I grit my teeth and try to ignore it. That soldier Garrett is swearing, already reaching for weapons, but I'm too quick. I grab hold of his armor, leap onto his shoulders, and get that chain around his neck.

Just as the king summons a handful of fire.

I freeze, tightening my grip, my knees pressing into the soldier's armor. We're all breathing hard, breath fogging in the night air. Well, Garrett's not doing so well with that. Not with the tension I have on this chain.

"Asher," says the king. "Let him go."

"So you can melt this chain through my arm?" I saw the way he made Jory drop the dagger. I have no doubt he could do it to this chain, too—if I didn't have it wrapped around his soldier's throat. "No, thank you. You already tricked me once."

Розділ сімнадцятий Вбивця

Я вже гадав, вони довіку не відчинять ці кляті двері. Коли я почув, як той придурок сперечається з Джорі, то був певен, що він стоятиме на варті в снігу, кинувши мене тут замкненим на цілу ніч. Я зламав опору лавки ще годину тому, і спершу хвилювався, що вони почують і витягнуть мене звідти. Але вітер і сніг, мабуть, добре глушать звуки, бо ніхто не зупинив карету, щоб перевірити. Я думав було спробувати вислизнути, доки ми рухалися, але король мав рацію в одному: у мене ні черевиків, ні плаща, нічогісінько. Лише кілька вовняних ковдр, які вони мені лишили. Якщо ці інсендарські вояки мене не вб'ють, мене доконає погода.

Тож я сховався в найглибшому кутку карети, втиснувшись в оксамитову оббивку. І чекав.

Коли двері відчиняються, я даю собі одну секунду, щоб насолодитися здивуванням короля, коли він збагне, що я «зник», а тоді вибухом вилітаю звідти. Я обмотав сталеві ланки кайданів навколо кулака, і він відсахується, коли я його б'ю. Це дає мені достатньо відстані, щоб добряче вгатити його ногою в грудину, і це розчищає мені шлях. Тавроване плече розривається від болю, але я зціплюю зуби й намагаюся не зважати. Той вояка, Гаррет, уже лається, хапаючись за зброю, але я спритніший. Я хапаюся за його обладунок, застрибую йому на плечі й закидаю той ланцюг йому на шию.

Саме в ту мить, як король викликає жменю вогню.

Я завмираю, посилюючи хватку; мої коліна впираються в обладунок солдата. Ми всі важко дихаємо, і пара клубочиться в нічному повітрі. Щоправда, Гаррету з цим не дуже. Не з тим, як я натягнув цей ланцюг.

– Ашере, – каже король. – Відпусти його.

– Щоб ти розплавив цей ланцюг прямо крізь мою руку? – Я бачив, як він змусив Джорі випустити кинджал. Не маю сумнівів, він може зробити те саме і з цим ланцюгом – якби я не обмотав його навколо горлянки його вояки. – Ні, дякую. Ти мене вже раз обдурив.

“I didn’t *trick* you, I was making sure a man who attacked me didn’t have the opportunity to do it again.”

Garrett is wrenching at the chain, but I dig in with my fingertips, using my knees to grip tight to his back. He’s even bigger than the king, and every muscle in my body is reminding me that I’ve been hit a dozen times today—and I haven’t eaten anything since that cookie I shared with Jory. Spots keep flaring in my vision, and I redouble my grip.

Then Garrett tries a different tactic. He whirls to slam me into the carriage. The hard wall collides with my shoulder, and I cry out, my suddenly slick fingers losing a few links. I scramble to regain purchase, to pull the chain taut again. But now Garrett has a grip on it, and he dives forward into a roll. I see it coming and let go, trying to spring free so he doesn’t drive me into the ground.

Unfortunately, he’s too strong, and this time *I’m* the one who can’t break loose. I barely have time to tuck my head before he pulls me into an awkward somersault. My shoulders slam into the ground—and then he lands right on top of me. I take his full weight: armor, weapons, and all. It knocks the breath right out of my chest. Those spots in my eyes turn to flaring stars.

Well, this went poorly.

I’ve lost track of the chain. I’ve lost track of how to *breathe*. I barely realize when he rolls off of me, because I’m so focused on forcing air back into my lungs, and I feel like I’ve swallowed my tongue. I definitely taste blood in my mouth. Before I know which way is up, I’m dragged onto my knees in the snow, and the horizon spins. I don’t know what’s worse: the frigid snow against my bare feet, the fact that the king still has a ball of fire ready to incinerate me, or the soldier who’s found a blade and now has it against my throat.

“Garrett, *hold*.”

The king’s voice slices through my awareness, and his soldier goes still. Garrett’s eyes are dark and furious, though. His own throat is scraped raw from where I got him with the chain. He’s

– Я не душив тебе, я лише дбав про те, щоб людина, яка на мене напала, не мала нагоди зробити це знову.

Гаррет рве ланцюг, але я впиваюся в нього пальцями, стискаючи його спину колінами. Він навіть більший за короля, і кожен м’яз у моєму тілі нагадує, що мене сьогодні били з десятків разів, – і я нічого не їв, окрім того печива, яке розділив із Джорі. Перед очима спалахують цятки, і я з подвоєною силою стискаю хватку.

Тоді Гаррет пробує іншу тактику. Він розвертається, щоб вгатити мене об карету. Тверда стінка врізається в моє плече, і я скрикую; мої раптом спітнілі пальці випускають кілька ланок. Я хапливо намагаюся перехопити ланцюг, щоб натягнути його знову. Але тепер Гаррет сам вчепився в ланцюг і кидається вперед у перекид. Я бачу це й відпускаю, намагаючись відстрибнути, щоб він не впечатав мене в землю.

На жаль, він занадто сильний, і цього разу вже я не можу вирватися. Я ледве встигаю втягнути голову, як він затягує мене в незграбний кульбіт. Мої плечі вдаряються об землю – а тоді він приземляється просто на мене. Я приймаю на себе всю його вагу: обладунки, зброю і все решту. У мене перехоплює подих. Цятки перед очима спалахують зірками.

Так, це було кепсько.

Я втратив ланцюг. Я забув, як дихати. Я ледве усвідомлюю, коли він перекочується з мене, бо так зосереджений на тому, щоб вдихнути повітря назад у легені, і мені здається, ніби я проковтнув язика. У роті точно відчувається смак крові. Не встигаю я отямитися, як мене вже волочать на коліна в снігу, і обрій пливе. Не знаю, що гірше: крижаний сніг під босими ногами, те, що король досі тримає вогняну кулю, готовий мене спопелити, чи той вояка, що знайшов лезо і тепер тримає його біля моєї горлянки.

– Гаррете, стій.

Голос короля прорізається крізь мою свідомість, і його вояка завмирає. Але очі в Гаррета темні й люті. Його власна шия здерта до крові там, де я дістав його ланцюгом. Він стоїть наді мною, вільною рукою

standing over me, his free hand clutching the neckline of my shirt, holding me still. Breath clouds between us, equally rapid. He wants to finish what I started. I can see it in his face.

But he obeys the king's order. He draws back an inch, but his gaze is locked on mine, his focus on the dagger. So I wrap the chain in one fist and use both hands to punch him in the crotch. Well—I try. The king grabs hold of me before I can make impact. He shoves me hard, the movement forceful enough to make me fall back in the snow.

Garrett glares down at me. “Please, Ky,” he says. “Let me break *something*.”

“Not yet.” The king reaches for my tunic, and I try to scramble back, but my body won't respond quickly enough. When I swing for *him* with the chain, he grabs hold and pulls me upright. It wrenches at my shoulder and makes me gasp.

I wait for the chain to sear into my skin, but it doesn't. Instead, he glares down at me. “You had my sympathy for about five minutes,” he says, that velvet accent clipped. “Now you're just being a pain in the ass.”

I don't know what to say to that, and he uses the grip on the chain to jerk me closer. I'm still on my knees, so it puts me on eye level with his belt. Then he reaches for the buckle.

My eyes widen—then narrow. “I know you bought me from Dane, but I'm a little surprised you want my teeth anywhere near your—”

“I didn't *buy* you.” Instead of unfastening the buckle, he unfastens the pouch beside it, and now he just sounds aggravated. “Bleeding skies, Asher.”

He withdraws a small key and unlocks the cuff on my left wrist. I should probably take the opportunity to punch him, but I'm so startled by this that I don't move. Especially when he clicks it onto his own.

After years with the slavers, and then years in the Hunter's Guild, it takes a lot to shock me. This does it. I thought he was going

вчепившись у комір моєї сорочки, знерухомлюючи мене. Поміж нами так само швидко клубочиться пара. Він хоче довершити те, що я почав. Це написано в нього на обличчі.

Але він кориться наказу короля. Він відсувається на дюйм, але його погляд прикутий до мого, уся увага – на кинджалі. Тож я обмотую ланцюг навколо кулака і обома руками б'ю його в пах. Принаймні, я намагаюся. Король хапає мене раніше, ніж я встигаю влучити. Він дає мені такого стусана, що я завалююся назад у сніг.

Гаррет зиркає на мене згори вниз. – Будь ласка, Каю, – каже він. – Дозволь мені щось йому зламати.

– Ще ні. – Король тягнеться до моєї туніки, я намагаюся відповзти, але тіло не слухається достатньо швидко. Коли я замахуюся на нього ланцюгом, він перехоплює його і смикає мене вгору. Від цього моє плече пронизує біль, і я задихаюся.

Я чекаю, що ланцюг обпече мені шкіру, але цього не стається. Натомість він суворо дивиться на мене. – Мого співчуття вистачило десь на п'ять хвилин, – каже він, його оксамитовий акцент стає уривчастим. – Тепер ти просто скабка в дупі.

Я не знаю, що на це відповісти, а він використовує хватку на ланцюзі, щоб смикнути мене ближче. Я досі на колінах, і тепер мої очі якраз на рівні його пояса. Тоді він тягнеться до пряжки.

Мої очі розширюються – а тоді звужуються. – Я знаю, ти купив мене в Дейна, але я трохи здивований, що ти хочеш, аби мої зуби були десь біля твого...

– Я не купував тебе. – Замість того, щоб розстебнути пряжку, він відстібає гаманця поруч із нею, і тепер у його голосі звучить саме роздратування. – Кляті небеса, Ашер.

Він дістає маленький ключ і відмикає наручник на моєму лівому зап'ясті. Мені, мабуть, варто було б скористатися нагодою і вдарити його, але я такий приголомшений, що не ворухуся. Особливо, коли він замикає його на *своєму* зап'ясті.

Після років у работорговців, а потім років у Гільдії Мисливців, мене важко чимось шокувати, але йому це вдалося. Я думав, він спопелить мене

to burn me into a pile of soot. Not . . . whatever this is. My eyes shoot from his face to the steel band tethering me to him.

It shocks Garrett, too, especially when the king tosses the key in his direction. I think the soldier's eyes are as wide as mine.

"I've been more than fair," the king says. His voice is low and resolute and leaves no room for argument. "I'll remind you that I have a limit. Get up. Walk."

More than fair, my ass. I'm not one of his soldiers, and he can go right to the pit of hell. I set my jaw, sit back on my heels, and don't move. "Get up," he says again.

The snow is making my feet go numb, but I glare up at him. "Fuck you."

Maddox Kyronan takes a step closer, until his boots are right at my knees. "Asher. *Get up.*"

"I said, *fuck you.*" The words sound juvenile and petulant, and I don't care. "Make me."

His expression doesn't flicker, and his tone doesn't change. "Do you want me to make you?"

Somehow the question makes my mouth go dry, and I'm not entirely sure why. But the words are spoken with low intensity, and my heart suddenly beats hard. Maybe it's the way his voice isn't tight with anger, just quiet conviction. Maybe it's the focus of his gaze or the fact that I'm on my knees at his feet. Maybe it's because this doesn't feel like a threat, it feels like a choice.

As I stare up at him, I realize that we were in almost this exact position hours ago, except our roles were reversed. I had a dagger in my hand, a blade at his throat. He didn't yield. Something tells me he won't yield in this instant either.

Do you want me to make you?

He could. I know he could. Either through magic or force or even if he just dragged me by the chain. But seconds tick by as he waits for my decision, as if his patience is eternal. As if he genuinely wants me to weigh the simple choice between him breaking all my bones or me getting up as he commanded. I don't know if that

на купку сажі. А не... оце все. Мій погляд перебігає з його обличчя на сталевий обруч, що прикував мене до нього.

Це шокує і Гаррета, особливо коли король кидає ключ у його бік. Здається, очі у вояки такі ж широкі, як і в мене.

– Я був більш ніж чесний, – каже король. Його голос низький, рішучий і не припускає жодних заперечень. – Нагадаю тобі, що в мене є межа. Вставай. Іди.

Чесний, дідька лисого. Я не один із його вояків, і він може котитися до дідька. Я зціплюю щелепи, сідаю на п'яти і не рухаюся. – Вставай, – повторює він.

Від снігу в мене вже терпнуть ступні, але я люто дивлюся на нього знизу вгору. – Пішов ти.

Меддокс Кайронан робить крок ближче, аж поки його чоботи не опиняються біля моїх колін. – Ашер. Вставай.

– Я сказав, пішов ти. – Слова звучать по-дитячому і вередливо, та мені байдуже. – Змусь мене.

Його вираз обличчя не здригається, і тон не змінюється. – Ти хочеш, щоб я тебе змусив?

Чомусь від цього питання в мене пересихає в роті, і я не зовсім розумію, чому. Але слова сказані з тихою напругою, і моє серце раптом починає калатати. Може, тому, що в його голосі немає гніву, лише тиха переконаність. Може, через те, як пильно він дивиться, або через те, що я стою навколішках біля його ніг. Може, тому, що це не схоже на погрозу, це схоже на вибір.

Я дивлюся на нього знизу вгору і розумію, що ми були майже в такій самій позі кілька годин тому, тільки ролі були протилежні. У мене в руці був кинджал, лезо біля його горла. Він не поступився. Щось мені підказує, що він не поступиться і цієї миті.

Ти хочеш, щоб я тебе змусив?

Він міг би. Я знаю, що міг би. Або чарами, або силою, або навіть якби просто поволік мене за ланцюг. Але секунди спливають, поки він чекає на моє рішення, ніби його терпець вічний. Ніби він щиро хоче, щоб я зважив цей простий вибір: або він переламає мені всі кістки, або я підведуся, як він наказав. Не знаю, чи робить це його страшнішим, чи

makes him more terrifying or less. Either way, I'm off-balance. I don't want to choose wrong.

He hasn't moved, and those fierce eyes haven't left mine. Before I realize it, I'm shaking my head.

"Good," he says, his voice unchanged. "Get up." This time, the command sparks something inside me, and I scramble onto my feet so roughly I nearly stumble into Garrett. The movement jars my shoulder, and I clutch my wrist to my belly, my breath coming in short bursts. A sudden sweat slicks my back, some combination of pain and humiliation—and maybe a little bit of something else entirely.

He made me yield without lifting a finger. Without even raising his voice.

The king is watching me, as if anticipating my rage. "Don't fuck with me, Asher." He nods toward the tavern. "Walk."

I hate him. I hate everything.

But I walk.

Chapter Twenty-Two The Princess

We set off before dawn, and this time, everyone is on horseback. Ky gave his footmen a supply of silver, along with orders to leave the carriages and make their way back to Incendar separately. At first I don't understand, but he explains that he won't put civilians at risk. Not when it's clear that someone has been sent after us.

Armed with this knowledge, I made the same offer to Charlotte, and she hesitated—then shook her head. "Prince Dane was correct. You should not be without a chaperone."

I remembered how shocked she looked when Dane ordered her to join me. "Truly," I said gently. "Dane should not have forced

навпаки. У будь-якому разі, я збитий з пантелику. Я не хочу помилитися у виборі.

Він не ворухнувся, і ці люті очі не відривалися від моїх. Перш ніж я це усвідомлюю, я вже хитаю головою.

– Добре, – каже він тим самим голосом. – Вставай.

Цього разу наказ щось запалює всередині мене, і я так рвучко підхоплююся на ноги, що ледь не натикаюся на Гаррета. Рух віддається болем у плечі, і я притискаю зап'ястя до живота, уривчасто дихаючи. Спину раптом вкриває піт – якась суміш болю та приниження, а може, й ще чогось зовсім іншого.

Він змусив мене поступитися, не ворухнувши й пальцем. Навіть не підвищивши голосу.

Король спостерігає за мною, ніби чекаючи на мій гнів. – Не випробуй мене, Ашере. – Він киває в бік таверни. – Іди.

Я ненавиджу його. Я ненавиджу все.

Але я йду.

Розділ двадцять другий Принцеса

Ми вирушили ще до світанку, і цього разу всі були верхи. Кай дав своїм піхотинцям запас срібла, наказавши їм кинути карети й повертатися до Інсендара окремо. Спершу я не розумію, але він пояснює, що не хоче наражати цивільних на ризик. Не тоді, коли очевидно, що за нами когось послали.

Озброївшись цим знанням, я запропонувала те саме Шарлотті, і вона завагалася, а тоді похитала головою. – Принц Дейн мав рацію. Вам не слід бути без компаньйонки.

Я пригадала, якою шокованою вона виглядала, коли Дейн наказав їй приєднатися до мене. – Щиро кажучи, – м'яко сказала я, – Дейн узагалі не

you to come at all.” I remembered the way my ladies were so terrified of Maddox Kyronan and what his visit could mean.

I shifted closer to her and dropped my voice. “I know you were afraid of the king and his soldiers.”

“Prince Dane did not force me.” The strength in her voice reminded me of the way she always stood strong in front of my brother, despite the other ladies, who would cringe. “And the king and his men have been . . . respectful.”

As she said the word, she glanced at the captain, who was fastening a buckle on his horse’s bridle. When he noticed her attention, he gave her a nod and a smile.

Charlotte lifted her chin, and her eyes shifted back to me quickly, but I couldn’t help but notice the sudden spot of pink on her cheeks. Before I could say anything, she gave a definitive nod. “I said I would remain by your side,” she says. “If you are to ride, I will ride.”

So now we’re all mounted, bundled up in borrowed gear. Ky didn’t want anyone to be able to discern our identities from a distance, and it makes me think of the way he wears the same scarred armor as his men. Charlotte and I had trousers in our trunks, but nothing appropriate for twelve hours riding in the snow. Instead, we’re all outfitted in Incendrian leather and fur, right down to the breastplate that Ky helped buckle to my chest. These fur-lined trousers are too long, so one of his soldiers helped me tuck them flat inside my boots, showing me how to double wrap the laces so nothing would move. Even Asher has leather and buckles shaping his frame, making him take up more space than I’m used to.

There’s no trace of Astranza left on any of us—and I worry that’s an omen.

When I asked Ky if he intended to go back to Perriden, I wasn’t entirely sure what answer I was hoping for. I still don’t believe my brother would try to kill Maddox Kyronan—and after everything that’s happened, it’s obvious Ky isn’t trying to kill *me*.

мав змушувати вас їхати. Я пригадала, як мої дами жахалися Меддокса Кайронана і того, що міг означати його візит.

Я присунулася до неї ближче і стишила голос: – Я знаю, ви боялися короля та його солдатів.

– Принц Дейн не змушував мене. – Міць у її голосі нагадала мені, як вона завжди трималася стійко перед моїм братом, на відміну від інших дам, які б давно зіщулилися. – А король і його люди були... шанобливі.

Кажучи це слово, вона кинула погляд на капітана, який саме застібав пряжку на вуздечці свого коня. Коли він помітив її увагу, то кивнув їй і всміхнувся.

Шарлотта підняла підборіддя, і її погляд швидко повернувся до мене, але я не могла не помітити раптову рожеву пляму на її щоках. Перш ніж я встигла щось сказати, вона рішуче кивнула. – Я сказала, що залишуся поруч із вами. Якщо ви їхатимете верхи, я теж їхатиму.

Тож тепер ми всі верхи, закутані в позичене спорядження. Кай не хотів, щоб хтось міг упізнати нас здалеку, і це нагадує мені про те, як він носить такі ж пошрамовані обладунки, як і його люди. У нас із Шарлоттою в скринях були штани, але нічого придатного для дванадцятигодинної їзди верхи в снігу. Натомість ми всі одягнені в інсendarську шкіру та хутро, аж до кіраси, яку Кай допоміг мені застебнути на грудях. Ці підбиті хутром штани задовгі, тож один із його вояків допоміг мені акуратно заправити їх у чоботи, показавши, як двічі обмотати шнурки, щоб нічого не зсувалося. Навіть на Ашері тепер шкіра й пряжки, що роблять його фігуру масивнішою, ніж я звикла бачити.

Від Астранзи ні на кому з нас не лишилося й сліду – і я боюся, що це лихий знак.

Коли я спитала Кая, чи збирається він повернутися до Перрідена, я не була певна, на яку відповідь сподіваюся. Я досі не вірю, що мій брат міг намагатися вбити Меддокса Кайронана, – а після всього, що сталося, очевидно, що Кай не намагається вбити мене. Але ясно, що хтось

But it's clear that *someone* is trying to kill both of us, and continuing on this journey will keep us in danger.

The king and his men must think so, too, because we don't ride as a group. Instead, his soldiers have worked out a complex formation where two men always ride alongside the king, one rides well ahead to play lookout, and two ride behind to watch for any followers. They change often, horses galloping point to point when they swap. Their movements are seamless and well-executed, and I can't even tell what signals the change. I realize I'm seeing why Incendar might be the smallest country on the continent but Draegonis hasn't been able to breach their borders.

The cold pierces every spot of bare skin it can find, and the chill in the air makes my lips ache. When a particularly cold blast of wind whips among us, one of the soldiers mutters a comment that King Theodore's weather magic doesn't seem very useful if it can't grant us easier passage. I think it's Callum, but I've begun to lose track of who's who when they're bundled up so tightly.

Ky snaps at him to be silent, but I'm glad I heard it. It's a thought that hasn't occurred to me, and it sets a wedge in my thoughts. Why *wouldn't* my father lessen the cold and snow to make it simpler for me to get to Incendar? Does he not care? Or is this a sign of his waning health?

Or could it be the opposite? When I saw him on the throne yesterday, he seemed weak, his skin pale. Is he trying to prove that he's still healthy and strong? A show of force so Incendar knows Astranza isn't powerless?

There's certainly no one to ask. I can't mention his status to Charlotte, and it would be impossible to have a quiet conversation with Asher—if he's even willing to talk to me.

He suffered. For so long. And he never said a word.

Regret gnaws at my gut. I think about that woman on the mat, and I wonder if she's treated the same way.

I couldn't help her either. Not really.

намагається вбити нас обох, і продовження цієї подорожі наражатиме нас на небезпеку.

Король та його люди, мабуть, теж так думають, бо ми не їдемо гуртом. Натомість його вояки вишикувалися в складний стрій, де двоє завжди їдуть поруч із королем, один виривається далеко вперед, щоб пильнувати, а двоє їдуть позаду, щоб стежити за переслідувачами. Вони часто змінюються, коні мчать галопом від точки до точки, коли вони міняються місцями. Їхні рухи бездоганні й чудово вивірені, і я навіть не можу розрізнити, що саме слугує сигналом до зміни. Я усвідомлюю, що бачу, чому Інсендар, хоч і є найменшою країною на континенті, але Дрегоніс досі не зміг прорвати її кордони.

Холод пронизує кожну клаптик голої шкіри, який може знайти, а від морозу в повітрі ниють губи. Коли особливо холодний порив вітру проноситься між нами, один із солдатів бурмоче щось про те, що погодні чари короля Теодора не надто корисні, якщо не можуть забезпечити нам легший шлях. Здається, це Каллум, але я вже почала плутати, хто є хто, коли вони так щільно закутані.

Кай гаркає на нього, щоб той замовк, але я рада, що почула це. Ця ідея ніколи не приходила мені в голову, і вона як цвях встромляється в мої думки.. Чому б моему батькові не послабити холод і сніг, щоб мені було простіше дістатися Інсендара? Йому байдуже? Чи це ознака його згасаючого здоров'я?

Або ж усе навпаки? Коли я бачила його на троні вчора, він здавався слабким та блідим. Може, він намагається довести, що досі здоровий і сильний? Демонстрація сили, щоб Інсендар знав, що Астранза не безсила?

Питати, звісно, немає в кого. Я не можу згадувати про його стан у розмові з Шарлоттою, а тихо поговорити з Ашером неможливо – якщо він узагалі захоче зі мною говорити.

Він страждав. Так довго. І не сказав ані слова.

Жаль гризе мене зсередини. Я думаю про ту жінку на маті, і мені цікаво, чи поводяться з нею так само. Я не змогла допомогти і їй. Не посправжньому.

Asher's mood has been distant and remote, and he's barely glanced in my direction since we left. It's obvious the Incendrian soldiers still don't fully trust him, despite the fact that he defended their king and saved my life. He's no longer in chains, but when Captain Zale brought him a horse, the reins were knotted up, out of reach, and the captain wasted no time tethering the animal to Ky's saddle.

I watched Asher absorb that, and he looked at the king. "You still think I'm going to run?"

Ky swung aboard his own horse. His voice was mild. "If you do, it's going to be on foot. Mount up."

I expected belligerence, but Asher obeyed, and he's been placid ever since, only speaking when Roman rode alongside us for a while, grilling him about the Hunter's Guild, asking about their training, their directives, their methods, their resources.

"How many of you are typically assigned to an order?" Roman would say.

Asher's answers were brief, his tone clipped. "One. Hunters rarely work in pairs."

"Never a team?" Roman pressed. "What about more detailed assignments?"

"We didn't *have* more detailed assignments."

I'm puzzled by his sharper tone, his ongoing silence. But after hours in the saddle, I see him flex his shoulder and grimace.

Oh. He's in *pain*.

My heart gives a tug. I want to approach him, but his words from last night are still haunting me, and he's barely looked at me all morning. Every time I try to catch his gaze, his eyes skip away.

I don't want your fucking pity, Jory.

A distance has formed between us, and I'm not sure how to close it.

I want to ask the king to slow the pace—but maybe that's unreasonable. The tension among the soldiers is like a silent companion on our journey. We all heard Roman's comment about

Ашер поводитьься відсторонено й відчужено, і він ледве глянув у мій бік відтоді, як ми виїхали. Вочевидь, інсендарські вояки досі не до кінця йому довіряють, попри те, що він захистив їхнього короля і врятував моє життя. Він уже не в кайданах, але коли капітан Зейл привів йому коня, поводи були зав'язані вузлом поза досяжністю, і капітан, не гаючи часу, прив'язав тварину до сідла Кая.

Я бачила, як Ашер сприйняв це, і він подивився на короля. – Ти досі думаєш, я втечу?

Кай застрибнув на свого коня. Його голос був спокійним. – Якщо й так, то доведеться пішки. Сідай.

Я очікувала непокори, але Ашер послухався, і відтоді він поводитьься сумирно, озиваючись лише тоді, коли Роман під'їхав до нас і почав допитувати його про Гільдію Мисливців, розпитуючи про їхню підготовку, їхні директиви, їхні методи, їхні ресурси.

– Скільки з вас зазвичай призначають на одне замовлення? – питав Роман.

Відповіді Ашера були короткими, тон – уривчастим. – Один. Мисливці рідко працюють парами.

– Ніколи не командую? – тиснув Роман. – А як щодо більш деталізованих завдань?

– У нас не було більш деталізованих завдань.

Мене спантеличує його різкий тон, його постійна мовчанка. Але після кількох годин у сідлі я бачу, як він розминає плече і кривиться. Ааа. Йому болить.

Моє серце стискається. Я хочу підійти до нього, але його слова з минулої ночі досі переслідують мене, і він ледве дивився на мене весь ранок. Кожен раз, коли я намагаюся зловити його погляд, він мимоволі відвертає очі.

Мені не потрібна твоя клята жалість, Джорі.

Між нами з'явилося відчуження, і я не знаю, як його подолати.

Я хочу попросити короля сповільнити крок – але, можливо, це нерозумно. Напруга між солдатами – ніби мовчазний супутник у нашій подорожі. Ми всі чули слова Романа про можливих асасинів попереду.

potential assassins waiting ahead. Every time we catch sight of a town, we veer away, giving it a wide berth. I wonder if it's making the ride longer than it should be.

As we get farther from Perriden, the harsh weather seems to lessen. By the time we stop near a stream to eat and rest the horses, I haven't seen a snowflake in at least an hour, and the wind has slowed as we've traveled south. Charlotte and I make use of a small copse of bushes for privacy, but then she tells me that she'd like a few extra minutes to herself. I don't need any more explanation than that, so I join Ky near the banks to refill my canteen. The water isn't iced over at all, and in some spots along the banks, the sun has melted the snow down to the earth.

I wonder if this is an indication that we've reached the outer limit of Father's power.

I hope it's not an indication that his power has begun to fail.

The king and I have hardly spoken since last night. After everything Asher and I said to each other, I've been waiting for tension to form between me and Ky, but . . . it hasn't.

Beside me, Ky has pushed back the hood of his cloak, and when he glances over, his golden-brown eyes are warm. But then I see flecks of blood in his hair, plus a streak of dried blood along his hairline. There are more streaks along the black leather of his armor, too.

It's a stark reminder of what happened, and I jerk my gaze back to the water. Asher offered me a way out of the palace, and I thrilled at the chance for adventure. The king called me *formidable*, and I believed him.

Now that I see the faults in my kingdom, all I feel is naive and unprepared.

I haven't said a word, and the king looks over. "Princess?" I have to shake myself. "You still have blood on your face."

He pulls off a glove to swipe at the wrong side of his face, then looks at his hand.

Кожного разу, як ми бачимо якийсь місто, ми звертаємо вбік, об'їжджаючи його широкою дугою. Цікаво, чи не робить це нашу подорож довшою, ніж вона мала б бути.

Чим далі ми віддаляємося від Перрідена, тим більше, здається, поліпшується погода. Коли ми зупиняємося біля струмка, щоб напоїти й дати коням спочити, я не бачила ані сніжинки вже щонайменше годину, і вітер стихився, відколи ми рушили на південь. Я і Шарлотта використовуємо невеликий перелісок, щоб усамітнитися, але потім вона каже, що їй потрібно ще кілька хвилин наодинці. Мені не потрібні жодні пояснення, тож я приєднуюся до Кая біля берега, щоб наповнити флягу. Вода анітрохи не вкрита кригою, а в деяких місцях уздовж берега сонце розтопило сніг аж до самої землі.

Цікаво, чи це ознака того, що ми досягли зовнішньої межі батькової сили.

Сподіваюся, це не ознака того, що його сила почала згасати.

Ми з королем майже не розмовляли з минулої ночі. Після всього, що ми з Ашером сказали одне одному, я чекала, що між мною та Каєм виникне напруга, але... її не виникло.

Поруч зі мною Кай відкинув каптур свого плаща, і коли він дивиться на мене, його золотаво-карі очі теплі. Але тут я помічаю цятки крові в його волоссі, а ще смужку засохлої крові на лінії росту волосся. На чорній шкірі його обладунків теж є патьоки.

Це суворе нагадування про те, що сталося, і я різко перевозжу погляд назад на воду. Ашер запропонував мені шлях із палацу, і я з радістю сприйняла можливість пригоди. Король назвав мене небезпечною, і я йому повірила.

Тепер, коли я бачу вади свого королівства, я відчуваю лише наївною і неготовою.

Я не мовлю ані слова, і король озирається. – Принцесо?

Я змушена отямитися. – У вас усе ще кров на обличчі.

Він знімає рукавичку, щоб витерти не ту щоку, а тоді дивиться на свою руку.

“Here. Let me.” I uncap the canteen, pour a little water on the corner of my own cloak, then reach for his face.

His eyes flare in surprise, but he holds still. I dab the damp fabric along his skin, very aware of his closeness. His *warmth*, which is so unexpected when the day has been so cold. The bruises and rope burns along his neck are stark against his skin, first from Asher, and then from the man who attacked him. Breath fogs between us. I want to speak, because the silence has grown too intense, and the bloodstains on his face are too stubborn, making this take longer than I expected.

To my surprise, he’s the one who speaks into our silence. “Who taught you to fight?” he says.

Warmth crawls up my cheeks, and I wish I could will it away. “I don’t really know how to fight.”

He touches his temple, where there’s still a scrape from where I got him with a hairpin. “Your aim would suggest otherwise. And I saw you throw a punch.”

That warmth turns into a flare of heat. “Well.” But then I’m not sure what to say about that. “Dane has allowed a few sessions with the man-at-arms. But that was more . . . desperation.”

“Your desperation serves you well.”

I don’t know what to say about that either. I dab more water from the canteen onto the corner of my cloak, then reach for his face again. But as I swipe at the blood, my eyes flick past him, looking toward the tether line. Asher is standing near his horse, and he doesn’t seem to be looking over here, but I feel the weight of his focus all the same.

I frown.

“You seem unsettled,” Ky says.

My gaze snaps back to his. “No. I’m fine.”

“Are you worried about the Hunters? We’ve had no sign of anyone at our back. Admittedly, they could follow our trail in the snow, but if they are, they’re keeping their distance.”

That’s a bit chilling. But I shake my head.

– Ось. Дозвольте мені. – Я відкриваю флягу, наливаю трохи води на ріжок власного плаща, а тоді простягаю руку до його обличчя.

В його очах спалахує подив, але він стоїть нерухомо. Я промокую вологою тканиною його шкіру, гостро усвідомлюючи його близькість. Його тепло, таке несподіване в такий холодний день. Синці та сліди від мотузки на його шії – спершу від Ашера, а потім від чоловіка, що напав на нього, – різко виділяються на шкірі. Поміж нами клубочиться пара. Мені хочеться заговорити, бо тиша стала занадто напруженою, а плями крові на його обличчі виявилися надто впертими, і все це триває довше, ніж я очікувала.

На мій подив, саме він порушує нашу мовчанку. – Хто навчив вас битися? – каже він.

Тепло розливається по щоках, і я воліла б його позбутися. – Я насправді не вмію битися.

Він торкається своєї скроні, де досі лишилася подряпина від моєї шпильки. – Ваша влучність свідчить про інше. І я бачив, як ви б’єте.

Тепло перетворюється на жар. – Що ж... – Але я не певна, що на це відповісти. – Дейн дозволив мені кілька занять із майстром зброї. Але то був... радше відчай.

– Ваш відчай вам добре служить.

Я не знаю, що відповісти й на це. Я змочую ріжок плаща ще раз, а тоді знову тягнуся до його обличчя. Але, стираючи кров, мій погляд ковзає повз нього до конов’язі. Ашер стоїть біля свого коня і, здається, не дивиться сюди, але я все одно відчуваю на собі вагу його уваги.

Я хмурюся.

– Ви здаєтеся схвильованою, – каже Кай. Мій погляд різко повертається до нього. – Ні. Усе гаразд.

– Ви хвилюєтеся через Мисливців? Ми не бачили жодних ознак переслідування. Щоправда, вони можуть іти за нами по слідах на снігу, але якщо й так, то вони тримаються на відстані.

Від цього стає трохи моторошно. Але я хитаю головою.

Його очі вдивляються в мої. – Вас турбує Ашер, – здогадується він.

His eyes search mine. “You’re troubled by Asher,” he guesses.

“What? Oh. No. I—” He sees far too much. My flush deepens. “He’s so angry at me.”

“It’s not anger,” he says quietly. “Give it time.”

He says that with such certainty—and with such care. It’s coolly reassuring, and it reminds me of the way he put a hand on Asher’s neck and said, *Breathe*.

I lower my hand and study him. He’s been so quiet and still since I began, and there’s something so surprising about that. Maybe because I’ve already witnessed the violence and savagery I expected to find in this man—right alongside the candor and empathy I did not.

“What?” he says.

You’re so much kinder than anyone knows. Why do you keep that a secret?

But of course I can’t say that. I touch the cloth to his forehead again, even though most of the blood is gone. “How much farther do we need to travel?”

“We won’t reach the border until after sundown, I’d think. Once we’re safely within Incendar, we’ll break for the night and set off at dawn tomorrow.”

“And then how much farther will we have to go?”

“From the border, it’s less than a day’s ride to Lastalorre. After we reach the palace, I’ll have Sev send runners to the front, to see how the army has fared since I’ve been away. From there, we can determine how to approach your brother about the attack—and how to proceed.”

Lastalorre. His capital city. A little shiver goes through me. Days ago, I hated the idea of Maddox Kyronan dragging me across the border, but now it feels like we can’t go fast enough.

But then I realize what else he said.

From there, we can determine how to approach your brother. We.

– Що? О. Ні. Я... – Він забагато бачить. Рум’янець стає густішим. – Він такий злий на мене.

– Це не злість, – тихо каже він. – Дайте йому час.

Він каже це з такою впевненістю – і з такою турботою. Це холодно заспокоює і нагадує мені, як він поклав руку Ашеру на шию і сказав: «Дихай».

Я опускаю руку і вивчаю його поглядом. Він був таким тихим і нерухомим, відколи я почала, і в цьому є щось дивовижне. Можливо, тому, що я вже бачила жорстокість і дикість, які очікувала знайти в цьому чоловікові, – поряд із відвертістю та емпатією, яких я зовсім не очікувала.

– Що? – питає він.

Ти набагато добріший, ніж будь-хто знає. Чому ти тримаєш це в таємниці?

Але, звісно, я не можу цього сказати. Я знову торкаюся тканиною його чола, хоча крові там майже не лишилося.

– Як далеко нам ще їхати?

– Гадаю, ми не дістанемося кордону раніше заходу сонця. Щойно будемо в безпеці на території Інсендара, зупинимося на ніч і вирушимо завтра на світанку.

– І скільки ще нам доведеться їхати?

– Від кордону до Ласталорре – менше дня дороги. Коли ми дістанемося палацу, я накажу Севу відправити гінців на фронт, щоб дізнатися, як там армія вела справи за моєї відсутності. Тоді ми зможемо вирішити, як підійти до твого брата щодо нападу – і як діяти далі.

Ласталорре. Його столиця. Мене пробирає легке тремтіння. Ще кілька днів тому я ненавиділа думку про те, що Меддокс Кайронан тягне мене через кордон, а тепер мені здається, що ми їдемо недостатньо швидко. Але тут я усвідомлюю, що ще він сказав.

Тоді ми зможемо вирішити, як підійти до твого брата. Ми.

At every step, he treats me as an equal, and it's so unexpected—especially since I've seen the power and force he can wield. It's clear that Dane and my father have no interest in what I have to offer, so their attitude has never been a surprise. But even though Asher has never been dismissive of my views, he's still treated me as someone to be guarded and protected. Someone to be sheltered.

I wonder if Asher always longed for that protection—all while I was desperate to escape it.

The blood on Ky's skin finally yields, so I lower my hand. "Thank you," he says.

"You're welcome." As I say the words, heat sparks on my cheeks again. Something about this feels more intimate than it needs to be, like we're talking about something other than the journey. He keeps lighting these fires of attraction that refuse to dim.

I duck my head, swiping my hands on my cloak. I'm suddenly aware that we've earned the focus of his men, though they're trying not to be obvious about it. Behind him, I see that Asher is watching this interaction now, too.

I have to clear my throat, because I'm self-conscious now. "When we arrive, what will Princess Victoria think of everything that has transpired?" I say. "Will she demand that you reconsider the alliance?"

Ky frowns, and a glimmer of emotion passes over his expression. "As I said, Victoria has no interest in politics."

My mouth forms a line. I remember how he expected *me* to be stoic and uninterested, so it makes me wonder if that's exactly what I'm going to find in his sister. "Not even when your life is at risk?" I say.

He sighs. "My life is always at risk, Princess." I inhale to press further, but he turns away. His voice rises as he calls to his captain. "Sev! I want to make sure we reach the spire lookout by dusk. Have them mount up."

На кожному кроці він ставиться до мене як до рівної, і це так несподівано – особливо оскільки я бачила, яку силу і владу він може застосовувати. Очевидно, що Дейна та мого батька не цікавить, що я можу запропонувати, тож їхнє ставлення ніколи не було несподіванкою. Але хоч Ашер ніколи не нехтував моїми поглядами, він все одно ставився до мене як до когось, кого треба охороняти й захищати. Когось, кого треба оберігати.

Цікаво, чи Ашер завжди жадав такого захисту – тоді як я відчайдушно намагалася його позбутися.

Кров на шкірі Кая нарешті піддається, і я опускаю руку. – Дякую, – каже він.

– Будь ласка. – Коли я вимовляю ці слова, мої щоки знову спалахують. У цьому є щось більш інтимне, ніж мало б бути, ніби ми говоримо про щось інше, а не про подорож. Він продовжує розпалювати це полум'я потягу, яке ніяк не згасне.

Я опускаю голову, витираючи руки об плащ. Я раптом усвідомлюю, що ми привернули увагу його людей, хоча вони й намагаються не подавати вигляду. За його спиною я бачу, що Ашер тепер теж спостерігає за нами.

Я змушена прокашлятися, бо тепер мені ніяково. – Коли ми прибудемо, що принцеса Вікторія подумає про все, що сталося? – кажу я. – Чи вимагатиме вона, щоб ви переглянули умови союзу?

Кай хмуриться, і ледь помітна емоція пробігає його обличчям.

– Як я вже казав, Вікторію політика не цікавить.

Мої вуста стискаються в тонку лінію. Я пам'ятаю, як він очікував, що я буду стриманою та байдужою, тож мені стає цікаво, чи не саме це я побачу в його сестрі.

– Навіть коли ваше життя в небезпеці? – кажу я.

Він зітхає. – Мое життя завжди в небезпеці, принцесо.

Я вдихаю повітря, щоб натиснути далі, але він відвертається. Його голос гучнішає, коли він кличе свого капітана: – Севе! Я хочу бути певним, що ми дістанемося сторожової вежі до сутінків. Накажи сідати на коней.

When I turn back to head for my horse, Asher isn't watching me anymore. Instead, he's glaring at his own mount like it's an adversary. The bruising along his jaw and up the side of his face is worse today, but I know that's not the worst of it. The armor is likely pressing into the burn on his shoulder—or maybe the countless other injuries he earned in the dungeon.

I can't take this distance between us. Not when so much of his pain is my fault. I square my shoulders and join him beside his horse.

He doesn't even look up.

I hesitate, then wet my lips. "Asher." "Jory."

The silence between us practically screams. I want to ask if he's all right, but it's obvious that he's not.

"Ky said we'll cross the border around nightfall," I finally say. "Oh, good." His voice is flat. "Another six hours of this."

"I can ask the king to slow the pace," I offer. His mouth twists. "I'm fine."

I frown and move closer. "I can tell you're in pain," I say quietly.

That gets his attention. He draws himself up, but then he scowls a little, glaring past me toward the others. "So can they. Garrett offered to tie me to the saddle if I need help sitting upright."

My mouth forms a line, but the soldiers are drawing closer, returning to the line of tethered horses.

Callum whistles through his teeth when he sees Asher looking. "Chin up, Stripes." His voice is darkly taunting. "We could always drag you."

Stripes. I inhale a breath of fire, ready to snap at him. "Jory!" Asher's voice is low but sharp. "Leave it."

I clamp my mouth shut. "You saved their king," I whisper tightly. "They should see that."

"I kidnapped their king right out from under them. They saw that, too." He puts his foot in the stirrup and stiffly swings aboard.

"My lady," calls Charlotte. "Our horses are ready."

Коли я обертаюся, щоб іти до свого коня, Ашер уже не дивиться на мене. Натомість він витріщається на власного коня, ніби це ворог. Синці на його щелепі та збоку на обличчі сьогодні виглядають гірше, але я знаю, що це не найгірше. Обладунки, ймовірно, тиснуть на опік на його плечі – або, можливо, на незліченні інші травми, яких він зазнав у підземеллі.

Я не можу витримати цієї відстані між нами. Не тоді, коли в багатьох його стражданнях винна я. Я розправляю плечі й підходжу, ставши поряд з його конем.

Він навіть не підводить погляду.

Я вагаюся, тоді оближую губи. – Ашере. – Джорі.

Тиша між нами немов кричить. Я хочу запитати, чи з ним усе гаразд, але й так очевидно, що ні.

– Кай сказав, ми перетнемо кордон десь надвечір, – нарешті кажу я. – О, чудово. – Його голос плаский. – Ще шість годин *цього*.

– Я можу попросити короля сповільнити крок, – пропоную я. Він кривить губи. – Я в нормі.

Я хмурюся і підходжу ближче. – Я бачу, що тобі болить, – тихо кажу я.

Це привертає його увагу. Він випростується, але тоді трохи хмуриться, зиркаючи повз мене на інших. – Вони теж. Гаррет запропонував прив'язати мене до сідла, якщо мені потрібна допомога, щоб сидіти рівно.

Мої уста стискаються в тонку лінію, але вояки вже підходять ближче, повертаючись до конов'язі.

Каллум свистить крізь зуби, коли бачить, що Ашер дивиться. – Вище носа, Смугастий. – В його голосі звучить похмуре глузування. – Ми завжди можемо тебе й поволокти.

Смугастий. Я люто вдихаю повітря, готова йому відрізати. – Джорі! – Голос Ашера низький, але різкий. – Облиш.

Я закриваю рота. – Ти врятував їхнього короля, – напружено шепочу я. – Вони мали б це бачити.

– Я викрав їхнього короля просто в них з-під носа. Це вони теж бачили. – Він ставить ногу в стремено і з напругою сідає на коня.

– Моя пані, – кличе Шарлотта. – Наші коні готові.

“I’ll be right there,” I call. But I can’t move away from Asher. Not yet. I shift a little closer and look up at him. It’s still so unusual to see him in the daylight. His skin is so much less pale than I remember, his hair picking up flecks of light from the sun. Even his blue eyes are vivid, vibrant above the lines on his cheek.

He glances down, and I realize I was reaching for his knee. I bite my lip and adjust my motion, patting the horse on the shoulder instead before I turn away.

Quick as lightning, Asher catches my hand. I stare at his fingers wrapped around mine, and my breath catches. His grip is gentle, and I’m frozen in place, my eyes lifting to meet his.

“Jory,” he says. His voice is as soft and low as it was in the darkness of my room. I don’t know what I’m seeing in his expression, whether it’s regret or longing—or something else entirely. His cool fingers are soft against mine.

I’m not the boy you remember, and you’re about to marry another man.

My chest aches. I was focused on the second part of that statement, but I should have paid attention to the first.

I wish I’d known. I *should* have known.

He gives my hand a squeeze. “I’m still here,” he says, and the words give my heart a tug, softening everything inside me that feels wound up tight.

But then he drops my hand, and the motion is so abrupt that I almost jump. Ky has returned, and he’s swinging onto his own horse beside Asher. I wonder how much of that interaction he saw, because I can suddenly feel the weight of his gaze as if I’ve been caught at something.

The king says, “Princess? Is all well?”

The words sound more like a challenge than an inquiry, and I turn to look up at him.

As soon as I do, I regret it. The king’s hair finds hints of red and copper in the sunlight, and he wears his armor like he was born for it, not a single buckle or weapon out of place. Astride his horse,

– Уже йду, – відгукуюся я. Але я не можу відійти від Ашера. Ще ні. Я підходжу трохи ближче й дивлюся на нього знизу вгору. Досі так незвично бачити його при денному світлі. Його шкіра набагато менш бліда, ніж я пам’ятала, волосся ловить сонячні відблиски. Навіть його блакитні очі яскраві, живі над шрамами на щоці.

Він кидає погляд униз, і я усвідомлюю, що тягнулася до його коліна. Я кусаю губу й міняю рух, натомість плескаючи коня по шиї, перш ніж відвернутися.

Блискавично Ашер ловить мою руку. Я витріщаюся на його пальці, що обхопили мої, і в мене перехоплює подих. Його хватка лагідна, і я завмираю на місці, підводячи очі, щоб зустрітися з його поглядом.

– Джорі, – каже він. Його голос такий самий м’який і низький, як і в темряві моєї кімнати. Я не знаю, що бачу у виразі його обличчя: чи то жаль, чи то тугу – чи щось зовсім інше.

Його прохолодні пальці м’яко торкаються моїх.

Я не той хлопчик, якого ти пам’ятаєш, а ти ось-ось вийдеш заміж за іншого.

У грудях щемить. Я зосередилася на другій частині цього речення, але мала б звернути увагу на першу.

Якби ж я знала. Я мала б знати.

Він стискає мою руку. – Я досі тут, – каже він, і ці слова торкаються мого серця, пом’якшуючи все всередині, що здавалося напруженим до краю.

Але тут він випускає мою руку, і цей рух такий різкий, що я ледь не підстрибую. Повернувся Кай, і він уже сідає на свого коня поруч з Ашером. Цікаво, скільки він бачив, бо я раптом відчуваю на собі вагу його погляду, ніби мене спіймали на гарячому.

Король каже: – Принцесо? Усе гаразд?

Слова звучать радше як виклик, аніж запитання, і я повертаюся, щоб подивитися на нього знизу вгору.

Щойно я це роблю, я шкодую. Волосся короля виблискує рудими й мідними відтінками в сонячному світлі, а обладунки він носить так, ніби був у них народжений – жодна пряжка, жодна зброя не виглядає

he's easily ten feet tall. I can't believe I just dabbed blood off his forehead, because he seems ready to spill more if the occasion presents itself. Beside him, Asher is equally intimidating. He's drawn up the hood of his cloak again, leaving his eyes heavy and shadowed. Combined with the black armor broadening his frame, he couldn't look more like an assassin if he tried.

Side by side, they're a little captivating, and for a heartbeat of time, I'm transfixed. Are they rivals? Enemies? Allies? Adversaries?

It's truly unfair that fate has put us all together.

My mouth has gone dry, and I have to shake myself. "Yes, Your Majesty," I croak out, bobbing a curtsy before I realize that I don't even have skirts to flare. "All is well."

His eyebrows go up, but I'm already turning away, striding to Charlotte, taking the reins to my horse.

I have no idea what expression is on my face, but she studies me closely, then looks past me at the men. Her voice drops. "Which one am I to hate now?"

She sounds so earnest that it startles a smile through my tears. She was always so loyal in front of Dane, so I'm not surprised to find that she's the same in front of Ky. Despite everything, I'm glad my brother sent her—even though everything seemed so much easier when Charlotte and I were locked in the carriage, hating King Maddox Kyronan because he seemed so evil.

But I consider everything I've learned about Asher—and about Astranza. Nothing was easier. It just seemed like it was. "You don't need to hate either one, Charlotte."

Her eyes haven't left them, and her tone turns musing. "Are they no longer hating each *other*?"

My cheeks won't cool. "I . . . don't know."

Charlotte huffs a breath. "Well, they're being too bold." I look at her before I swing aboard. "They are? How?" "They're both *watching* you."

недоречною. Верхи на коні він здається велетнем футів у десять заввишки. Не можу повірити, що я щойно стирала кров із його чола, бо зараз він виглядає так, ніби готовий пролити ще більше, щойно трапиться нагода. Поруч із ним Ашер виглядає не менш грізно. Він знову натягнув каптур плаща, і його очі важкі, затінені. У поєднанні з чорними обладунками, що роблять його плечі ширшими, він би не зміг виглядати більше схожим на асасина, навіть якби старався.

Пліч-о-пліч вони дещо зачаровують, і на якусь мить я завмираю. Вони суперники? Вороги? Союзники? Противники? Воістину несправедливо, що доля звела нас усіх разом.

У мене пересохло в роті, і я змушена отямитися. – Так, Ваша Величносте, – хрипко видихаю я, присідаючи в реверансі, перш ніж усвідомлюю, що на мені навіть немає спідниць, які могли б розвіятися. – Усе гаразд.

Він піднімає брови, але я вже відвертаюся, прямуючи до Шарлотти, беручи поводи свого коня. Гадки не маю, який у мене вираз обличчя, але вона уважно вивчає мене, а тоді дивиться повз мене на чоловіків. Її голос стишується: – То котрого з них я маю ненавидіти тепер?

Вона звучить так серйозно, що це викликає в мене усмішку крізь сльози. Вона завжди була такою відданою перед Дейном, тож я не здивована, що вона така сама й перед Каєм. Попри все, я рада, що мій брат послав її – хоча все здавалося набагато простішим, коли ми з Шарлоттою сиділи замкнені в кареті, ненавидячи короля Меддокса Кайронана, бо він здавався таким лихим.

Але я думаю про все, що дізналася про Ашера – і про Астранзу. Нічого не було простіше. Воно лише здавалося таким. – Тобі не треба ненавидіти жодного з них, Шарлотто.

Її очі не відриваються від них, і її тон стає задумливим. – А вони що, більше не ненавидять одне одного?

Мої щоки ніяк не охолонуть. – Я... не знаю.

Шарлотта видихає. – Що ж, вони поводяться занадто зухвало. Я дивлюся на неї, перш ніж сісти на коня. – Он як? Чому? – Вони обидва дивляться на тебе.

I can't look. I can't. I'm not sure what it says about me that I desperately want to.

"What about the captain?" I tease. "Who's he watching?"

She huffs a breath—but her eyes snap past me, and Captain Zale *must* be watching, because her cheeks flush as pink as my own must be.

Yesterday, I would've agreed with Charlotte. This all would have felt too bold.

Today, I'm not sure I mind.

I bump her with my shoulder. "Let them all watch," I say. Then I swing aboard the horse, take up my reins, and ride out.

AS WE TRAVEL south, the snow fades away entirely, leaving lush grass alongside the roadway. A chill still hangs in the air, but it's not stinging my face anymore. The soldiers have shed some of their outerwear, tucking fur gloves and caps into their saddlebags. As the road becomes less flat, we ride over hills and down through shadowed valleys, always avoiding towns and settlements. Eventually even the grass begins to turn sparse and thin, the ground turning hard enough to make the hoofbeats echo. Ky's soldiers wordlessly change their patterns, hanging closer as the sunlight begins to fade. No words are spoken, but bows are unhooked from saddles, quivered arrows sitting ready.

Their vigilance is contagious, and Charlotte and I fall silent, our eyes searching the darkness, watching for danger, too.

At twilight, we crest a hill, and there, in the fading light of sunset, I see the distant mountains of Incendar. To our right, the sky is still a vivid red that melts into purple behind the mountain range, with the first scattered stars flecking the sky overhead.

"Oh," I breathe.

Ky looks at me in surprise. "Have you never been to southern Astranza?"

"Not this far." I can't look away from the mountains. I've seen paintings, of course, but that's nothing compared to the

Я не можу подивитися. Не можу. Не знаю, що це говорить про мене, але мені відчайдушно хочеться.

– А що щодо капітана? – дражню її я. – На кого дивиться він?

Вона видихає – але її очі метнулися повз мене, і капітан Зейл, мабуть, *таки* дивиться, бо її щоки спалахують так само, як, мабуть, і мої.

Ще вчора я б погодилася з Шарлоттою. Усе це здавалося б занадто зухвалим.

Сьогодні я не певна, що проти.

Я штовхаю її плечем. – Нехай собі дивляться, – кажу я. А тоді я сідаю на коня, беру поводи і рушаю.

Що далі ми їдемо на південь, то більше сніг зникає зовсім, лишаючи обабіч дороги соковиту траву. Прохолода все ще висить у повітрі, але вона вже не пече мені обличчя. Вояки познімали частину верхнього одягу, ховаючи хутряні рукавиці та шапки в сидельні сумки. Дорога стає менш рівною, ми їдемо через пагорби й спускаємося в затінені долини, завжди оминаючи міста й поселення. Згодом навіть трава починає рідшати й тоншати, земля стає такою твердою, що відлуння від копит котиться довкола. Вояки Кая мовчки змінюють свій стрій, тримаючись ближче, коли сонячне світло починає згасати. Жодних слів не вимовляється, але луки знімаються з сідел, сагайдаки зі стрілами наготові.

Їхня пильність заразна, і ми з Шарлоттою замовкаємо, наші очі теж вдивляються в темряву, вишукуючи небезпеку.

У сутінках ми виїжджаємо на вершину пагорба, і там, у згасаючому світлі заходу сонця, я бачу далекі гори Інсендара. Праворуч від нас небо ще яскраво-червоне, воно тане, переходячи в пурпур за гірським хребтом, а перші розсіпані зорі вже мерехтять над головою.

– Ох, – видихаю я.

Кай здивовано дивиться на мене. – Ви ніколи не були в південній Астранзі?

– Так далеко – ні. – Я не можу відвести погляду від гір. Я бачила картини, звісно, але це ніщо, порівняно з велетенськими земними

massive earthly formations that somehow seem to be right in front of us, yet also a hundred miles away. It feels like something else Dane has kept from me.

I look at Charlotte, and her mouth is hanging open. At least I'm not alone.

Beside Ky, Asher is also staring, but there's no awe in his expression. Just wariness.

"Have you seen the mountains before?" I say to him.

"From here, yes. Never up close."

"This is nothing," says Ky, as we descend into yet another valley. Shadows have grown longer as the sun sets, and the mountains shrink over the crest of the next hill. "Wait until you're looking up at them."

Up ahead, one of his soldiers gives a shout, and my breath catches. I look up in alarm. It's hard to see much detail in the fading light, but it seems like two dozen armed men have appeared from *nowhere* to block the road. For an instant, I'm fifteen again, clinging to Asher while bandits attack our carriage procession.

Captain Zale touches his heels to his horse's flanks, and the animal sprints ahead.

Beside me, Charlotte's eyes are searching the horizon, too, but her voice is cool, the only sign of her worry. "Are we in danger?" she says.

"No," says Ky. "They're mine. Border guard."

As he says it, Captain Zale reaches the group of armed men. They're all too far to hear any words exchanged, but they shift to form a line on either side of the path, standing at attention. I expect Ky to hurry the pace, but instead, we stop in the hollow of the valley and he reaches down and untethers Asher's horse from his saddle. Then he unwraps the reins from where they're tied by the animal's head, holding them out.

Asher looks startled.

"I don't want gossip that we brought a prisoner back from Astranza," Ky says. "Don't make me regret it."

утвореннями, які, здається, водночас і просто перед нами, і за сотню миль звідси. Таке відчуття, ніби це ще щось, що Дейн від мене приховував.

Я дивлюся на Шарлотту, і в неї відвисла щелепа. Принаймні я не сама.

Поруч із Каєм Ашер теж витріщається, але в його погляді немає захвату. Лише настороженість.

– Ти бачив гори раніше? – кажу я йому. – Звідси – так. Зблизька – ніколи.

– Це дрібниці, – каже Кай, коли ми спускаємося в ще одну долину. Тіні видовжуються, сонце сідає, і гори ховаються за гребенем наступного пагорба. – От почекаєш, поки не дивитимешся на них знизу вгору.

Попереду один із його вояків щось голосно вигукує, і в мене перехоплює подих. Я стривожено підводжу погляд. Важко розгледіти деталі у згасаючому світлі, але, здається, зо два десятки озброєних чоловіків з'явилися нізвідки, щоб перекрити дорогу. На мить мені знову п'ятнадцять, я чіпляюся за Ашера, поки бандити нападають на наш каретний кортеж.

Капітан Зейл стискає боки коня п'ятами і мчить уперед.

Поруч зі мною Шарлотта теж пильно дивиться вдалечінь, але її голос холодний – єдина ознака її занепокоєння.

– Ми в небезпеці? – питає вона.

– Ні, – каже Кай. – Це мої. Прикордонна варта.

Щойно він це каже, капітан Зейл дістається групи озброєних чоловіків. Вони всі занадто далеко, щоб почути, якими словами вони обмінюються, але вони шикуються обабіч шляху, виструнчившись. Я очікую, що Кай прискорить крок, але натомість ми зупиняємося в улоговині долини, і він нахиляється й відв'язує коня Ашера від свого сідла. Потім він розмотує поводи, де вони прив'язані біля голови тварини, і простягає їх.

Ашер виглядає приголомшеним.

– Я не хочу пліток, ніби ми привезли полоненого з Астранзи, – каже Кай. – Не змушуй мене пошкодувати про це.

Asher takes the reins. “No promises.”

Ky gives him a look, but the rest of his soldiers have caught up, so we ride on. At the crest of the hill, the border guards stand at attention as we ride past. All motionless, all silent. They’re all in the same black armor as Ky’s soldiers, and I feel the weight of their gaze as they take stock of me and Charlotte. In these clothes, it would be impossible for them to know which of us is the princess. The king says nothing, so I don’t either.

At the end of the line, a man steps forward, and his bearing tells me that he’s likely an officer. He holds out a hand to Ky and says, “By fury and flame.”

Ky catches his hand and grasps it. “For valor and truth.”

The men behind us slap a hand to their armor. “For Incendar.”

It makes Ky smile, and the relief in his expression is profound. “For Incendar,” he says in response.

Riding past the border guard seems to lift a weight from our group, as if Ky’s soldiers have all released a collective breath. They’re on their own soil, with allies at their back.

But Asher glances back at me, and the tension still clings to his eyes.

He’s not relieved. Not yet.

Neither am I.

The king nods down at his officer as we pass. “Hold the border, Lieutenant.” Then he taps three fingers on his opposite shoulder, and rides on.

But as my own horse begins to move away, I’m still looking at the guards, so I see the lieutenant’s eyes widen slightly. There’s a new alertness to his stance, and he turns to the other men and repeats the three-fingered gesture. “Hold the border,” he says sharply. None of them say a word in response, but I see the same awareness in their figures as they shift to move into new positions. Ky’s own soldiers fall into line to follow us, but their bows are strapped to their saddles again, their vigilance less urgent.

Ашер бере поводи. – Нічого не обіцяю.

Кай кидає на нього погляд, але решта його вояків уже наздогнали нас, тож ми їдемо далі. На гребені пагорба прикордонники стоять струнко, поки ми проїжджаємо повз. Усі нерухомі, усі мовчазні. Вони всі в таких самих чорних обладунках, як і вояки Кая, і я відчуваю на собі вагу їхніх поглядів, коли вони оцінюють мене і Шарлотту. У цьому одязі вони б нізащо не впізнали, котра з нас принцеса. Король нічого не каже, тож я теж мовчу.

Наприкінці шеренги чоловік виходить уперед, і з його постави я розумію, що це, ймовірно, офіцер. Він простягає руку Каю і каже: – Люттю і полум'ям.

Кай ловить його руку і стискає її. – За відвагу і правду.

Чоловіки позаду нас б'ють долонями по обладунках. – За Інсендар.

Це змушує Кая всміхнутися, і полегшення на його обличчі глибоке. – За Інсендар, – відповідає він.

Проїзд повз прикордонну варту ніби знімає тягар із нашого загону, так, ніби вояки Кая видихнули одним спільним подихом. Вони на своїй землі, з союзниками за спиною.

Але Ашер озирається на мене, і напруга все ще застигла в його очах.

Йому не полегшало. Ще ні.

Мені теж.

Проїжджаючи повз, король киває своєму офіцеру. – Тримайте кордон, лейтенанте. Тоді він стукає трьома пальцями по протилежному плечу і їде далі.

Але коли мій кінь рушає з місця, я все ще дивлюся на варту, тож бачу, як очі лейтенанта ледь помітно розширюються. У його позі з'являється нова настороженість, і він повертається до інших чоловіків і повторює жест трьома пальцями. – Тримайте кордон, – різко каже він. Ніхто з них нічого не відповідає, але я бачу ту саму усвідомленість у їхніх постанях, коли вони починають перешиковуватися на нові позиції. Власні вояки Кая шикуються в лінію, щоб слідувати за нами, але їхні луки знову приторочені до сідел, їхня пильність уже не така нагальна.

My eyes shift to the king. “What did you tell them?” I say.

“To hold the border,” he says dryly. I huff a breath, and he adds, “No passage into Incendar.”

“And what was the *secret* order?” When his eyebrows go up, I tap three fingers on my shoulder.

He looks back at me and says nothing. His expression is still easy, but now there’s a cunning look in his eye that I absolutely cannot ignore.

“The morning we met,” I add, “you said that once we were in Incendar, you would show me anything I desire.”

“I’m not quite sure that was my promise.” “Please?” I say sweetly.

The king heaves a sigh, then lets it out through his teeth. He glances at Asher. “Is this how she convinced you to force me out of the castle?”

Asher keeps his eyes forward, and his voice is flat. “Yep.”

I scowl, but when the king looks back, he smiles. “Very well, Princess. It’s not really an order at all. It’s a measure of severity.” He holds up one finger, then taps it against his shoulder. “Hold the border—but use your discretion. Question merchants and travelers, and let them pass if it seems legitimate.” He holds up two fingers, then taps them as well. “Hold the border, but restrict access. Don’t allow anyone through without a valid reason to be here. Inspect wagons, search carriages, that kind of thing.” He shrugs a little and repeats the two-fingered gesture. “Basically, *don’t pick a fight, but stand your ground.*”

I remember he tapped two fingers last night, when Roman and Nikko were moving into the hallway to stand guard. Now I understand.

“You used three,” I say, and this time Captain Zale glances back, over his shoulder.

“Yes,” Ky says. “I did.” A note in his voice tells me his lesson is over.

Мій погляд переміщується на короля. – Що ви їм сказали? – питаю я.

– Тримати кордон, – сухо каже він. Я роздратовано видихаю, і він додає: – Жодного проходу до Інсендара.

– А який був таємний наказ? – Коли його брови злітають угору, я стукаю трьома пальцями по плечу.

Він озирається на мене і нічого не каже. Вираз його обличчя все ще спокійний, але тепер у його погляді з’явилася хитрість, яку я не можу проігнорувати.

– Того ранку, коли ми зустрілися, – додаю я, – ви сказали, що щойно ми будемо в Інсендарі, ви покажете мені все, що я забажаю.

– Я не зовсім певен, що саме це я обіцяв. – Будь ласка? – солодко кажу я.

Король важко зітхає, а тоді видихає крізь зуби. Він кидає погляд на Ашера. – Це так вона переконала тебе силою витягти мене із замку?

Ашер не зводить погляду з дороги, його голос плаский. – Ага.

Я хмурюся, але коли король озирається, він усміхається. – Дуже добре, принцесо. Це насправді не наказ. Це міра суворості. – Він піднімає один палець, тоді стукає ним по плечу. – Тримайте кордон – але дійте на власний розсуд. Опитуйте купців і мандрівників, і пропускайте, якщо все виглядає законно. – Він піднімає два пальці, тоді стукає і ними. – Тримайте кордон, але обмежте доступ. Не пропускайте нікого без вагомої причини тут бути. Оглядайте вози, обшукуйте карети, таке інше. – Він ледь помітно знизує плечима і повторює жест двома пальцями. – Загалом, не наривайтеся на бійку, але стійте на своєму.

Я пам’ятаю, він показав два пальці минулої ночі, коли Роман і Нікко виходили в коридор, щоб стати на варті. Тепер я розумію.

– Ви використали три, – кажу я, і цього разу капітан Зейл озирається через плече.

– Так, – каже Кай. – Використав. Нота в його голосі каже мені, що урок закінчено.

But Asher was paying attention. He taps three fingers. “Hold the border,” he says. “Use lethal force.”

The king says nothing. His captain says nothing. But that says more than enough.

Asher glances back at me, and there’s a look in his eye that reminds me that the king and his men seem relieved . . . but Asher doesn’t.

I remember the way the king tricked him, then let my brother’s guards take him away—to protect himself, and to protect his soldiers. I consider my very first impression of King Maddox Kyronan, the way he stood in my chambers and faced me, somehow knowing that I had a weapon hidden in my palm.

The king must sense the weighted silence between us, because he looks back at me, and his eyes search my face. He’s been gentle with me, and honestly, he’s been gentle with Asher, especially in moments when my friend likely didn’t deserve it. I thanked the king for his kindness—and I meant it.

But I’ve also seen his other side. I dabbed that blood off his face, but I know how it got there. Behind that honeyed voice and those searching eyes is a man who knows how to put emotion aside. A man who knows how to be vicious.

Hold the border. Use lethal force.

That doesn’t just mean Hunters who could be on our trail. That means *everyone*.

Astranza’s army. Palace guards. My brother. My *father*. Anyone who might want to harm me—but anyone who might need to protect me, too.

I look back at Ky, holding his gaze. “I am committed to this alliance,” I say, feeling my heart beat hard in my chest. “So is my family.”

“So am I,” he says equably. “But someone isn’t.”

Але Ашер уважно слухав. Він стукає трьома пальцями. – Тримайте кордон, – каже він. – Застосовувати смертельну силу.

Король нічого не каже. Його капітан нічого не каже. Але це говорить більше, ніж достатньо.

Ашер озирається на мене, і в його погляді є щось, що нагадує мені: король та його люди, здається, відчули полегшення... але Ашер – ні.

Я пригадую, як король обдурив його, а потім дозволив гвардійцям мого брата забрати його – щоб захистити себе і своїх солдатів. Я думаю про своє найперше враження від короля Меддокса Кайронана, про те, як він стояв у моїх покоях і дивився на мене, якимось чином знаючи, що в мене в долоні схована зброя.

Король, мабуть, відчуває напружену тишу між нами, бо він озирається на мене, і його очі вивчають моє обличчя. Він був лагідний зі мною, і, чесно кажучи, він був лагідний і з Ашером, особливо в ті моменти, коли мій друг, ймовірно, на це не заслуговував. Я дякувала королю за його доброту – і я мала це на увазі.

Але я також бачила інший його бік. Я стирала ту кров із його обличчя, але я знаю, звідки вона там узялася. За тим медовим голосом і тими проникливими очима ховається чоловік, який вміє відкидати емоції. Чоловік, який вміє бути безжальним.

Тримайте кордон. Застосовувати смертельну силу.

Це означає не лише Мисливців, які могли бути на нашому сліді. Це означає всіх.

Армію Астранзи. Палацову гвардію. Мого брата. Мого батька. Будь-кого, хто може захотіти мені зашкодити, – але й будь-кого, хто, можливо, муситиме мене захистити.

Я дивлюся на Кая, витримуючи його погляд. – Я віддана цьому союзу, – кажу я, відчуваючи, як сильно калатає серце в грудях. – Як і моя родина.

– І я теж, – спокійно каже він. – Але хтось – ні.

CHAPTER 2 TRANSLATION ANALYSIS

2.1. Notes on the author's biography and the text's style

Brigid Kemmerer has established herself as one of the most influential figures in contemporary American literature, gaining recognition through works that have repeatedly appeared on *New York Times* bestseller lists (*About Brigid Kemmerer*, 2025). Her books have sold over a million copies and have been translated into more than 20 languages, finding a readership worldwide (*Brigid Kemmerer*, 2025). The author masterfully realizes her creative potential by working at the intersection of Young Adult fiction and fantasy genres, thereby attracting a broad audience. Her body of work is distinguished by its ability to engage both young and adult readers, as the author offers stories that transcend mere entertainment narratives. Kemmerer succeeds in creating multilayered narratives wherein magical elements serve as a backdrop for the exploration of universal human issues, positioning her prominently within the niche of contemporary fiction.

The writer's authorial style is characterized primarily by emotional intensity and psychological insights, rendering her characters as living personalities with distinct problems and experiences. Brigid Kemmerer focuses on the depiction of complex interpersonal relationships, wherein protagonists are compelled to overcome the consequences of past trauma, seek pathways to understanding, and restore lost trust. As noted by critics, the writer successfully reinterprets classic genre tropes and plot devices, avoiding predictable clichés and imbuing familiar archetypes with new resonance (McGovern, 2016). In her texts, the fantastic setting does not overshadow the characters' inner worlds; rather, it emphasizes their vulnerability and strength, creating an atmosphere in which the reader empathizes with every step the characters take on their path to survival and self-discovery.

Brigid Kemmerer's literary reputation as a master of constructing political intrigues and detailed magical worlds was largely formed through the success of her iconic series, among which the *Cursebreakers* (*Cursebreakers Series by Brigid Kemmerer*, 2025) and *Defy the Night* (*Defy the Night Series by Brigid Kemmerer*, 2025) cycles occupy a central place. In the works comprising these cycles, the author demonstrated the ability to construct complex socio-political systems where the struggle for power is inextricably linked to the protagonists' personal dramas. Kemmerer builds her worlds with particular attention to detail, inhabiting them with characters forced to act under harsh political realities and constant threat. These series laid the foundation for the writer's further experiments in the fantasy genre, and key themes permeating Kemmerer's entire oeuvre include questions of moral ambiguity, the burden of power, and tests of loyalty. The author consistently places her characters before difficult choices, wherein correct decisions often require significant sacrifices, and the line between good and evil becomes blurred under the pressure of circumstances. In her works, the concept of loyalty is often examined as the capacity to remain true to oneself and one's loved ones despite external threats. Kemmerer does not shy away from raising painful questions regarding survival following traumatic experiences, demonstrating how the past influences the characters' ability to love and trust in the present (*Author Spotlight: Brigid Kemmerer*, 2023).

The novel *Warrior Princess Assassin* (Kemmerer, 2025), , holds a special place in Brigid Kemmerer's oeuvre, demonstrating the evolution of her creative method toward adult romantic fantasy. The work masterfully combines the canons of high fantasy with the dynamics of a spy thriller, offering the reader not only magical battles but also complex intelligence games. The novel continues the author's tradition of exploring the dark sides of power and personal responsibility, yet it is distinguished by a more mature tonality and frankness in depicting the cruelty of the world and of intimate relationships, making it as a new milestone in the development of Kemmerer's genre literature. The plot unfolds against the backdrop of a confrontation between two kingdoms – the wealthy, agrarian Astranza and the harsh, militarized Incendar. The central plot-driving element is a contrasting magic system: King Theodore's weather magic, which ensures Astranza's prosperity, is juxtaposed with King Maddox's destructive fire magic, associated with war and drought. This not only shapes the political landscape, forcing the warring sides to seek an alliance in the face of a

common threat, but also serves as a metaphor for the characters' internal conflicts, where creation and destruction are inextricably linked. The character system is built around a triad of protagonists, each concealing their true nature behind social masks. Princess Jory, striving to escape guardianship, resorts to espionage; King Kai hides his authority under the guise of an ordinary soldier; and the hired assassin Asher balances between loyalty to his childhood friend and professional duty (Kemmerer, 2025). The development of their relationships realizes the popular “enemies to lovers” trope, complicated by elements of political marriage and secret conspiracies, where trust becomes the scarcest resource, and every interaction may lead to either salvation or demise.

A distinctive feature of the novel's narrative structure is the employment of a polyphonic narrative, wherein events are illuminated through the prism of three distinct points of view, reflected in the chapter titles: “Princess”, “Warrior”, and “Assassin”. This approach allows the author to demonstrate the subjectivity of truth within a world of political intrigue; consequently, the reader is afforded the unique opportunity to observe the same events from cardinaly different positions: through the lens of court etiquette and duty, military strategy and the burden of leadership, as well as cynical pragmatism and survival at the bottom of society, which lends the narrative dimensionality and psychological authenticity. The atmosphere of the work is formed by combining the intense action inherent in spy novels with the emotional tension characteristic of romantic prose. Kemmerer successfully alternates scenes of political suspense, where every word may constitute a verdict, with moments of intimate closeness and vulnerability. The constant sense of threat looming over the characters, stemming from both external enemies and internal demons, keeps the reader in a state of tension, transforming a fantasy story about magic and kingdoms into an acute psychological drama regarding the cost of survival and the weight of decisions made.

Thus, Brigid Kemmerer's novel *Warrior Princess Assassin* represents a significant evolution in her literary repertoire, seamlessly blending the conventions of high fantasy with the psychological complexity of a political thriller. The author constructs a multifaceted narrative framework, structured polyphonically, that allows readers to experience the plot through the distinct perspectives of 3 protagonists – a princess, a warrior, and an assassin. By contrasting their unique social backgrounds and internal struggles against a backdrop of opposing magical systems, Kemmerer creates a highly dynamic and emotionally tense environment. This intricate combination of continuous action, deep emotional vulnerability, and constantly shifting narrative voices establishes a highly sophisticated textual architecture. Consequently, such stylistic density and psychological depth present specific challenges for translation, particularly necessitating a careful approach to reproducing the characters' individualized linguistic registers and nuanced emotional states in the target language.

2.2. Translation challenges of modality and characters' psychological state in texts with multiple narrative perspectives

When translating literary texts from a foreign language into Ukrainian, numerous difficulties frequently arise due to differences in the structures and functional rules of the languages involved in the translation process. Numerous scholars argue that since literary translation must fully reproduce the original text, such translation is impossible for purely linguistic reasons, to say nothing of the difficulties in reproducing the unique creative style of a prominent poet or writer (Radchuk, 2008, p. 290). The translation of a fantasy text, such as *Warrior Princess Assassin*, is inevitably associated with a series of challenges conditioned by the necessity of reproducing unique authorial world-building by means of another language. The primary task is the adequate transfer of the *realia* of the fictional universe, which form its cultural and social context and lack direct equivalents in the real world (Tkachyk & Petruk, 2020, p. 171). It is critically important for the translator not only to select accurate and euphonious equivalents in the Ukrainian language but also to preserve the connotative nuances of these words, as they carry significant semantic weight for understanding the conflict between the kingdoms and the characters' motivations.

The problem of reproducing the idiostyle of each of the three narrators demands special attention and mastery, as the novel's polyphony requires a clear demarcation of their "voices" at the lexical and syntactic levels. The language of Princess Jory, raised at court, is distinguished by sophistication, complex syntactic constructions, and a certain restraint, reflecting her high social status and education. Conversely, the speech of King Kai, while not devoid of royal dignity, gravitates toward military laconicism, clarity, and the imperativeness inherent in a leader accustomed to issuing orders on the battlefield and bearing responsibility for the lives of others. The third narrator, the assassin Asher, employs coarser, uninhibited vocabulary, saturated with slang expressions, sarcasm, and bitter irony, which serves as a marker of his difficult past and life at the "bottom" of society. The translator's task consists of preserving these stylistic distinctions in the Ukrainian translation, rendering each character recognizable.

A significant stratum of translation challenges in working on the novel *Warrior Princess Assassin* is related to the necessity of reproducing the complex psychological state of the characters, the dynamics of combat scenes, and emotive-expressive vocabulary. The work's psychological depth, revealed through internal monologues and the characters' reflections, requires the translator to carefully select linguistic means to convey modality, doubts, and the protagonists' traumatic experience in order to preserve the empathetic connection with the reader. In parallel, the reproduction of action scenes and magical rituals requires precision in military terminology and the preservation of a high narrative tempo, achieved through the rhythmic adaptation of syntactic structures. A separate task is adapting profane vocabulary and descriptions of intimate scenes, considering the book's age rating ("adult"). Accordingly, to achieve equivalence and adequacy in translation, the translator must find a balance between preserving realism and adhering to the cultural norms of the target audience. Romantic episodes also require a delicate approach, where it is important to convey the sensuality and chemistry between characters while avoiding both excessive physiological detail and artificial euphemisms.

The category of modality is a complex functional-semantic phenomenon that reflects the relationship between the content of an utterance and reality, as well as the speaker's subjective qualification of the reported information (Padalka, 2013, p. 134). In modern linguistics, this category is traditionally differentiated into objective and subjective types. Objective modality represents an obligatory feature of any sentence, demonstrating the correlation of the message with reality in terms of its feasibility and temporal certainty (Voinalovych, 2013, p. 30). Conversely, subjective modality expresses the speaker's personal attitude toward the utterance, encompassing a broad semantic spectrum that ranges from doubt and uncertainty to various emotional reactions and logical qualifications. The implementation of these modal meanings occurs across grammatical, lexical, and intonational levels, forming a comprehensive system for reflecting on subjective and objective reality within human consciousness and speech.

In the English language system, modal verbs occupy a dominant position among the means of modality representation, functioning as a specific group of lexemes with unique semantic and grammatical characteristics. These verbs convey the speaker's subjective attitude, expressing varying degrees of certainty, doubt, or desirability of the action described in the sentence (Hertsovska, 2017, p. 84). The semantic structure of modal verbs is notably complex due to their inherent polysemy, which allows a single verbal sign to realize diametrically opposed shades of meaning depending on the surrounding syntactic environment. Generally, linguistic scholarship divides the semantics of modal verbs into two fundamental types – deontic and epistemic modality (Dribniuk, 2012, p. 595). From a pragmatic perspective, modal verbs possess a distinct capacity to modify the illocutionary force of an utterance, transforming it into an effective instrument for influencing the addressee and implementing politeness strategies.

A widely recognized classification of modal verbs in Western linguistic tradition is F. Palmer's typology, which categorizes the English modal system into epistemic, evidential, deontic, and dynamic modalities (Palmer, 2001). Epistemic modality enables the speaker to formulate judgments regarding the factual status of an utterance, whereas evidential modality relies on indicating the source of information. These two types collectively form propositional modality, which

contains a volitional component and expresses the speaker's attitude toward the truth value of a proposition. In contrast, deontic and dynamic modalities constitute event modality, which deals with unactualized events that are considered potentially possible (Palmer, 2001, p. 8). Deontic modality operates primarily with directives and obligations initiated by an external source, while dynamic modality reflects the physical ability or volition originating from the subject itself, demonstrating a lower degree of subjectivity compared to its deontic counterpart.

Applying this theoretical framework to the analyzed novel, it becomes evident that the author utilizes these 4 specific types of modality to construct the psychological profiles of the 3 protagonists, presenting significant challenges for adequate translation.

“I expect that the sight of my power now will remind her just how vulnerable her position is” (Kemmerer, 2025, p. 5). – «*Гадаю, вид моєї сили зараз нагадає їй, яким хистким є її становище*» (Bohdan, 2026, p. 5).

“I won’t believe Nikko is alive until I see him myself” (Kemmerer, 2025, p. 7). – «*...і не повірю, що Нікко живий, доки не побачу його на власні очі*» (Bohdan, 2026, p. 7).

The translation of epistemic and volitive modalities requires precise selection of target language equivalents to accurately convey the character's internal convictions and complex cognitive processes. In the source text, epistemic modality often marks the protagonist's strategic calculations and assumptions regarding future events in a highly volatile political environment. For instance, the use of the verb *expect* combined with the modal auxiliary *will remind* in the first example demonstrates a high degree of certainty about the opponent's psychological reaction to a display of magical dominance. We deliberately employ the introductory word *Гадаю* and the future tense verb *нагадає*, which adequately preserves the epistemic meaning of high probability while sounding perfectly natural and academically sound in the target language. In the second example, the phrase *won't believe* illustrates volitive dynamic modality, emphasizing a stubborn, conscious refusal to accept unverified information despite overwhelming emotional pressure. This deliberate internal stance is successfully rendered through the categorical future tense form *не повірю*, highlighting the character's profound distrust and relentless caution.

“I can’t block without the risk of setting her dress on fire...” (Kemmerer, 2025, p. 6). – «*Я не можу блокувати, не ризикуючи підпалити її сукню...*» (Bohdan, 2026, p. 6).

“I couldn’t help her either. Not really” (Kemmerer, 2025, p. 24). – «*Я не змогла допомогти їй. Не по-справжньому*» (Bohdan, 2026, p. 24).

Dynamic modality, particularly its abilitive subcategory, is extensively utilized by the author throughout the narrative to emphasize the characters' severe physical limitations and their resulting psychological vulnerability during intense conflict situations. The negative modal construction *can't block* denotes a strict situational inability to perform a necessary defensive action due to severe external constraints, specifically the immediate risk of causing fatal harm to an opponent. This crucial structural element is translated using the direct Ukrainian equivalent *не можу блокувати*, which accurately transfers the character's immediate tactical dilemma and profound internal restraint without losing the original tension. Similarly, the past tense negative form *couldn't help* reflects a deep sense of helplessness and lingering guilt regarding a previous traumatic event that continues to haunt the protagonist. The chosen Ukrainian rendering *не змогла допомогти* effectively captures the complete absence of any physical or circumstantial ability to alter the tragic situation. By maintaining the explicit grammatical negation in the target language, we successfully replicate the heavy emotional burden and acute failure.

“I should be relieved. I should be ecstatic” (Kemmerer, 2025, p. 7). – «*Я мав би відчутти полегшення. Я мав би бути в екстазі*» (Bohdan, 2026, p. 7).

“I have to shove the regret away” (Kemmerer, 2025, p. 8). – «*Я мушу відігнати цей жаль*» (Bohdan, 2026, p. 8).

Deontic modality frequently serves as a powerful linguistic instrument to depict profound cognitive dissonance, illustrating the sharp, painful contrast between logical obligations and actual emotional experiences. The repeated use of the modal construction *should be* accompanied by adjectives denoting positive emotional states strongly indicates an expected, yet fundamentally

absent, psychological reaction to newfound freedom and safety. The translation utilizes the compound predicates *мав би відчутти* and *мав би бути*, which effectively convey the unrealized obligation dictated by pure logic, thereby highlighting the character's overwhelming internal emptiness and lingering regret. Furthermore, the construction *have to shove* signifies a very strong internal necessity to suppress unwanted emotional vulnerabilities in order to survive in a hostile environment. The target language equivalent *мушу відігнати* employs a categorical modal verb combined with a dynamic infinitive, accurately replicating the forceful, almost violent mental effort required to constantly maintain a strict stoic facade amidst intense psychological distress and ongoing political uncertainty throughout the perilous journey ahead of the main heroes.

“*You could have acted with honor. You could have kept your word and let him go*” (Kemmerer, 2025, p. 10). – «*Ти міг вчинити шляхетно. Ти міг дотримати слова і відпустити його*» (Bohdan, 2026, p. 10).

“*He made me yield without lifting a finger*” (Kemmerer, 2025, p. 20). – «*Він змусив мене поступитися, не ворухнувши й пальцем*» (Bohdan, 2026, p. 20).

The expression of severe moral judgment and aggressive reproach is predominantly realized through complex modal structures referencing unfulfilled actions in the past. The author employs the constructions *could have acted* and *could have kept* to formulate a direct accusation regarding the opponent's failure to adhere to basic ethical standards despite possessing the explicit capability to do so. This grammatical pattern simultaneously indicates physical ability and strict moral obligation, creating a strong emotional impact fueled by deep anger and betrayal. In the translation, the combination of the past tense modal verb *міг* with perfective infinitives *вчинити* and *дотримати* perfectly mirrors the structural properties of the source text. Furthermore, dynamic modality involving causation is evident in the phrase *made me yield*, which we rendered as *змусив мене поступитися*. This linguistic choice preserves the high emotional intensity of the princess's speech and the assassin's realization of total powerlessness, demonstrating how the precise transference of modal categories remains crucial for maintaining psychological depth consistently across all chapters.

The successful translation of a polyphonic novel requires meticulous attention to the stylistic differentiation of the narrators, ensuring that each of the 3 protagonists retains their unique linguistic identity. In the source material, Princess Jory's speech is characterized by a refined, educated vocabulary and complex syntactic structures that reflect her high social status and courtly upbringing. Even in moments of extreme emotional distress, her language remains relatively formal and structured, utilizing precise terminology to express her indignation. During the translation we faced the task of preserving this elevated register in Ukrainian without making it sound artificial. For example:

“*I absolutely will not –*” (Kemmerer, 2025, p. 8). – «*Я категорично не...*» (Bohdan, 2026, p. 8).

“*You are a liar,*” she grates out. “*You tricked him. You tricked us.*” (Kemmerer, 2025, p. 6). – «*Ти брехун, – цідить вона крізь зуби. – Ти обдурив його. Ти обдурив нас.*» (Bohdan, 2026, p. 6).

By employing words like *категорично* for *absolutely* and *брехун* for *liar*, the translation accurately captures her aristocratic indignation. Furthermore, her reliance on complete, grammatically correct sentences during a physical altercation highlights her detachment from the harsh realities of combat. The Ukrainian rendering maintains this polished syntax, demonstrating the character's inherent royal dignity and her continuous attempt to assert authority through formal linguistic means, which strictly contrasts with the speech patterns of the other narrators in the given chapters.

“*Dane will have his guards execute you.*” (Kemmerer, 2025, p. 6). – «*Дейн накаже варті стратити тебе.*» (Bohdan, 2026, p. 6).

“*I am committed to this alliance,*” I say. “*So is my family.*” (Kemmerer, 2025, p. 33). – «*Я віддана цьому союзу, – кажу я. – Як і моя родина.*» (Bohdan, 2026, p. 33).

Princess Jory's attempts to wield political power and project confidence are frequently manifested through definitive statements and formal declarations of intent or threat. When she

attempts to intimidate her captor, she utilizes formal legal or political terminology, relying on the established authority of her brother's kingdom rather than personal physical strength. The source phrase *execute you* is translated using the precise equivalent *справити тебе*, which preserves the cold, official nature of the royal decree she is invoking. Similarly, her declaration of diplomatic loyalty employs the formal phrasing *am committed to this alliance*, which is adequately rendered as *віддана цьому союзу*. This choice of elevated vocabulary emphasizes her perception of herself as a crucial political figure and a representative of the crown, rather than a mere hostage. We successfully maintained this specific socio-linguistic marker, ensuring that the Ukrainian text reflects her continuous reliance on courtly etiquette and formal statecraft. This strategy solidifies her distinct narrative voice amidst the chaotic and violent events unfolding around the main characters during their perilous journey.

“*Sit, Princess.*” (Kemmerer, 2025, p. 8). – «*Сидіти, принцесо.*» (Bohdan, 2026, p. 8).

“*Don't move.*” (Kemmerer, 2025, p. 8). – «*Не рухатися.*» (Bohdan, 2026, p. 8).

In stark contrast to the princess, King Kai's speech is defined by military laconicism, strict imperativeness, and a complete absence of stylistic embellishment. As a seasoned warrior and a ruler accustomed to absolute obedience from his subordinates, his communicative style relies almost entirely on short, commanding sentences and direct action verbs. The translator must ensure that this commanding presence is accurately reflected in the target language without adding unnecessary emotional weight or polite softening. The short commands *Sit* and *Don't move* are translated using the Ukrainian infinitive forms *Сидіти* and *Не рухатися*. This specific translation strategy is highly effective, as the infinitive in Ukrainian military and authoritative discourse carries a stronger, more impersonal imperative force than the standard imperative mood. It strips the command of any interpersonal connection, reducing it to a pure, undeniable order. This linguistic choice perfectly captures his dominant position in the scene and his pragmatic approach to conflict resolution, establishing a clear boundary between his highly controlled, battle-hardened persona and the emotional reactions of the others.

“*Enough,*” *I say. “I need him to be able to talk.”* (Kemmerer, 2025, p. 13). – «*Досить, – кажу я. – Мені потрібно, щоб він міг говорити.*»

(Bohdan, 2026, p. 13). “*Hold the border.*” (Kemmerer, 2025, p. 31). – «*Тримати кордон.*» (Bohdan, 2026, p. 31).

The overarching theme of control within King Kai's narrative voice extends beyond immediate physical commands to encompass broader strategic directives. His speech patterns consistently demonstrate a focus on efficiency and the rapid processing of critical information in high-stress situations. When intervening in a physical altercation among his subordinates, his language remains concise and strictly functional. The phrase *I need him to be able to talk* lacks any emotional reaction to the violence, focusing entirely on the practical utility of the prisoner for intelligence gathering. The translation *Мені потрібно, щоб він міг говорити* preserves this cold, analytical modality. Furthermore, his official military orders, such as *Hold the border*, translated as *Тримати кордон*, utilize the same strict infinitive structure mentioned previously, reinforcing his absolute authority over his troops in combat scenarios. The Ukrainian text consistently utilizes unadorned, precise terminology to mirror the source text's representation of a leader who suppresses personal feelings in favor of tactical necessity. This rigorous adherence to a dry, authoritative register is essential for psychological authenticity.

“*Fuck you.*” (Kemmerer, 2025, p. 8). – «*Та нішов ти.*» (Bohdan, 2026, p. 8). “*You think that's a threat?*” (Kemmerer, 2025, p. 13). – «*Думаєш, це погроза?*» (Bohdan, 2026, p. 13).

Narrator Asher introduces a radically different linguistic paradigm, characterized by heavy use of colloquialisms, profanity, and a generally cynical tone. His speech serves as a direct reflection of his traumatic past and his existence outside the boundaries of polite society. The translation of such a distinct voice requires the careful selection of appropriate lower-register vocabulary in Ukrainian to convey his rebellious nature and constant defensive aggression. The explicit insult *Fuck you* is rendered as *Та нішов ти*, which adequately captures the dismissive and hostile intent without resorting to the most extreme Ukrainian profanities, thereby maintaining the established adult rating

while preserving the necessary roughness of his character. When he questions a threat with *You think that's a threat?*, translated as *Думаєш, це погроза?*, the omission of the personal pronoun in the Ukrainian version adds a layer of conversational brevity and casual disrespect. These linguistic markers consistently differentiate his chapters from the highly structured thoughts of the royalty, emphasizing his fundamental role as a social outsider.

"I know you bought me from Dane, but I'm a little surprised you want my teeth anywhere near your –" (Kemmerer, 2025, p. 18). – «Я знаю, ти купив мене в Дейна, але я **трохи здивований**, що ти хочеш, аби мої зуби були десь біля твого...» (Bohdan, 2026, p. 18).

"More than fair, my ass." (Kemmerer, 2025, p. 19). – «Чесний, **дідька лисого**.» (Bohdan, 2026, p. 19).

A defining element of Asher's individual style is his continuous reliance on biting sarcasm and bitter irony as coping mechanisms when faced with overwhelming physical or psychological pressure. He frequently employs mockery to undermine the authority of his captors and mask his own vulnerability. The phrase *my ass* in the expression *More than fair, my ass* is a classic marker of colloquial disbelief and derision. We utilized the phrase *дідька лисого*, which perfectly encapsulates the same level of colloquial resistance and sarcastic rejection of the king's statement. Furthermore, his provocative commentary regarding his perceived purchase, utilizing the phrase *I'm a little surprised*, translated as *я трохи здивований*, demonstrates his tendency to use feigned politeness to deliver insults. The successful adaptation of these sarcastic elements is critical for accurately reproducing his psychological state. By systematically applying these specific translation strategies across the distinct narrative voices, we ensured that the complex polyphony of the original novel is faithfully and dynamically recreated in the target language text.

Beyond the intricate stylistic differentiation of the narrators, we faced significant difficulties when dealing with the intense pacing of combat sequences and the vivid depiction of the characters' bodily and emotional responses. The novel is characterized by a high frequency of action-packed scenes where physical violence intersects with profound psychological tension. Consequently, the narrative rhythm frequently shifts from slow, deliberate introspection to rapid, fragmented descriptions of immediate physical danger. Translating these dynamic shifts requires a masterful command of syntactic structures and lexical choices in the target language to prevent the text from becoming sluggish or losing its emotional impact. Furthermore, the authentic portrayal of these highly stressful situations inevitably involves the use of coarse language and involuntary physiological reactions, forcing us to constantly navigate the delicate boundary between raw realism and the established cultural norms of the target audience. This complex interplay of speed, trauma, and linguistic taboo necessitates our systematic application of varied translational strategies.

"I twist hard and get her hands trapped behind her back" (Kemmerer, 2025, p. 13). – «Я **роблю різкий викрут і заломлюю їй руки за спину**» (Bohdan, 2026, p. 13).

"I grab hold of his armor, leap onto his shoulders, and get that chain around his neck" (Kemmerer, 2025, p. 17). – «Я **хапаюся за його обладунок, застрибую йому на плечі й закидаю той ланцюг йому на шию**» (Bohdan, 2026, p. 17).

The reproduction of a high narrative pace during combat scenes heavily relies on the appropriate transfer of dynamic verbs and short sentence structures. In the source text, the author creates a sense of immediate, overwhelming danger by utilizing sequences of brief clauses that mimic the rapid processing of information during a physical confrontation. The first example demonstrates this technique through the consecutive use of active phrasing to describe King Ky's swift neutralization of an attack. In our translation, we meticulously preserved this fast-paced syntax, employing the equivalents *роблю різкий викрут* and *заломлюю*. This approach effectively maintains the rapid rhythm of the original sequence without artificial elongation. Similarly, the second example illustrates a rapid succession of physical actions denoting Asher's aggressive response. By translating *grab hold*, *leap*, and *get* as *хапаюся*, *застрибую*, and *закидаю*, we successfully replicated the kinetic energy and urgency of the protagonist's movements, ensuring that the target reader experiences the exact same adrenaline-driven narrative velocity.

“*My branded shoulder is screaming at me, but I grit my teeth and try to ignore it*” (Kemmerer, 2025, p. 17). – «Тавроване плече **розривається від болю**, але я зціплюю зуби й намагаюся не зв'язати» (Bohdan, 2026, p. 17).

“*A sudden sweat slicks my back, some combination of pain and humiliation*” (Kemmerer, 2025, p. 18). – «Спину раптом **вкриває ніт** – якась суміш болю та приниження» (Bohdan, 2026, p. 18).

“*My breath almost catches*” (Kemmerer, 2025, p. 15). – «У мене ледь **перехоплює подих**» (Bohdan, 2026, p. 15).

Another prominent feature of the novel is the explicit localization of psychological trauma within the characters' physical bodies, necessitating our use of visceral vocabulary in translation. The protagonists frequently experience intense emotional distress that manifests as involuntary physiological reactions, blurring the line between emotional pain and physical suffering. In the first example, the extreme agony of an old injury is expressed through the personification *is screaming at me*, which conveys a strong somatic reaction. We chose the Ukrainian equivalent *розривається від болю* to accurately capture the uncontrollable nature of this sensation, effectively rendering the somatic manifestation of the character's physical scar. In the second and third examples, the impact of stress is described through sudden sweating and breathing issues. We applied the phrases *вкриває ніт* and *перехоплює подих*, maintaining the sensory intensity. These precise lexical choices are vital for conveying the profound psychological and physical damage sustained by the narrators during the violent events.

“*Fuck. I should've tied his boots together*” (Kemmerer, 2025, p. 14). – «**Дідько**. Треба було зв'язати йому й черевики» (Bohdan, 2026, p. 14).

“*Now you're just being a pain in the ass*” (Kemmerer, 2025, p. 18). – «Тепер ти просто **скабка в дуні**» (Bohdan, 2026, p. 18).

The translation of profanity and harsh language presents a persistent challenge, demanding a careful balance between preserving the gritty realism of the fantasy world and adhering to the cultural norms of the target language audience. Characters frequently employ coarse lexical units as genuine reactions to life-threatening situations or extreme frustration. In the first example, the common expletive *Fuck* serves as the king's immediate, visceral response to a sudden tactical disadvantage when a prisoner escapes. We opted for the equivalent *Дідько*, which significantly lowers the level of vulgarity while successfully retaining the necessary emotional charge and conversational spontaneity. The second example features a colloquial insult, utilizing the phrase *pain in the ass* to express profound irritation and exhaustion. By selecting the Ukrainian idiom *скабка в дуні*, we provided a strong, emotionally resonant equivalent that strictly avoids crossing the boundary into explicit obscenity, thus preserving the pragmatic effect. This deliberate moderation ensures that the dialogue remains highly expressive.

“*She was trying to save your life, asshole*” (Kemmerer, 2025, p. 15). – «Вона намагалася врятувати твоє життя, **придурку**» (Bohdan, 2026, p. 15).

“*Bleeding skies, Asher*” (Kemmerer, 2025, p. 18). – «**Кляті небеса**, Ашере» (Bohdan, 2026, p. 18).

The culmination of physical exertion and psychological breakdown is often portrayed through scenes of intense verbal confrontation, requiring our careful lexical alignment in the target text. The author frequently merges aggressive vocabulary with emotional stimuli to create an immersive depiction of a character reaching their absolute limit. In the first example, the overwhelming anger caused by perceived injustice is expressed with the insult *asshole*, which we translated using the evocative equivalent *придурку*. This choice perfectly encapsulates the internal chaos and the character's complete disregard for royal authority. The second example illustrates an outburst of raw aggravation, where the fictional curse *Bleeding skies* is rendered as *Кляті небеса*. The accompanying emotional consequence of this vocalization is maintained through our precise translation of the culturally specific swearing, emphasizing the sheer desperation of the moment. Together, these strategies highlight the necessity of navigating the complex intersection of high-speed narrative action, profound emotional turmoil, and linguistic taboos during translation.

Thus, the comprehensive translation analysis of the selected chapters reveals that reproducing modality and psychological states in a polyphonic text is a highly demanding process. The primary difficulty lies in the necessity to maintain the distinct, individualized voices of the three main characters while simultaneously conveying their complex internal struggles and dynamic interactions. As our practical research demonstrated, dealing with epistemic and deontic modalities required a meticulous selection of target language equivalents to reflect the characters' strategic thinking and moral dilemmas. Furthermore, the successful adaptation of their emotional reactions, ranging from the refined syntax of royal figures to the colloquial profanity of an assassin, heavily depended on our ability to navigate lexical restrictions and stylistic registers. By carefully balancing grammatical transformations with adequate lexical substitutions, we managed to preserve the original narrative tension, kinetic energy of combat scenes, and profound psychological depth inherent to Brigid Kemmerer's multifaceted fantasy universe.

2.3. Translation techniques and strategies used in the translation process

Having explored the stylistic and psychological dimensions of the protagonists' narrative voices, we must now examine the specific translation techniques employed to recreate these phenomena in the target language. In our practical translation process, we systematically relied on the comprehensive classification proposed by L. Molina and A. Hurtado Albir (2002). Their framework defines translation techniques as dynamic, functional procedures utilized to achieve text-level equivalence. Specifically, to accurately convey the nuanced expressions of epistemic, deontic, and dynamic modalities defining the characters' emotional states, we heavily depended on a combination of lexical and syntactic transformations. The most frequently applied procedures included transposition, modulation, and linguistic amplification. These techniques were absolutely indispensable when dealing with complex syntactic constructions that lacked direct, natural equivalents in Ukrainian. By analyzing selected excerpts from our practical translation of the fantasy novel, we will demonstrate how the strategic application of these three primary methods allowed us to successfully navigate the fundamental structural differences between English and Ukrainian while preserving the original modal meanings and psychological tension.

“I expect that the sight of my power now will remind her just how vulnerable her position is” (Kemmerer, 2025, p. 5). – «*Гадаю, вид моєї сили зараз нагадає їй, яким хистким є її становище*» (Bohdan, 2026, p. 5).

“I have a handful of flame, but she doesn't care” (Kemmerer, 2025, p. 6). – «*У мене в жмені полум'я, але їй байдуже*» (Bohdan, 2026, p. 6).

“I still have no idea what to believe about his killing orders” (Kemmerer, 2025, p. 7). – «*Я досі не знаю, що й думати про його накази вбивати*» (Bohdan, 2026, p. 7).

According to Molina and Hurtado Albir, modulation involves a change in the point of view, focus, or cognitive category in relation to the source text. We found this technique particularly effective for translating epistemic and volitive modalities, where literal translation would result in unnatural phrasing. In the first example, the epistemic verb *expect* conveys a calculated assumption. A direct translation would sound overly formal or misdirected in this context. Therefore, we applied modulation to shift the focus to a mental assumption, utilizing the introductory word *Гадаю*. This semantic shift perfectly preserves the character's internal certainty while sounding highly natural. Similarly, in the second example, the dynamic modality indicating the princess's complete disregard for danger is expressed through the active verbal phrase *doesn't care*. We translated this utilizing the predicative adverb *байдуже*, completely shifting the grammatical category and perspective from an active action to a state of being. This modulation accurately reflects her fearless psychological state during the intense confrontation.

The application of modulation extended beyond single words to encompass complex modal phrases that define a character's cognitive dissonance. In the third example, King Kai's profound

internal confusion regarding the assassin's true motives is expressed through the idiomatic modal construction *have no idea what to believe*. A word-for-word rendering would fail to capture the heavy psychological burden of this realization. By employing modulation, we transformed the phrase into *не знаю, що й думати*, substituting the concept of believing with the continuous process of thinking. This subtle cognitive shift allowed us to accurately convey the epistemic uncertainty tormenting the protagonist. Throughout our translation process, modulation served as a crucial instrument for adapting English modal concepts into the Ukrainian linguistic reality. Instead of forcing unnatural syntactic structures upon the target text, we continuously altered the semantic focus, ensuring that the characters' internal voices, their doubts, and their desperate decisions were represented with absolute psychological authenticity and appropriate emotional resonance across all narrative chapters.

“*She’s ready for it, because **she’s got a hairpin** in her other hand” (Kemmerer, 2025, p. 6). – «Вона до цього готова, бо в другій руці у неї **шпилька** для волосся» (Bohdan, 2026, p. 6).*

“*I can’t block **without the risk of setting** her dress on fire” (Kemmerer, 2025, p. 6). – «Я не можу блокувати, **не ризикуючи підпалити** її сукню» (Bohdan, 2026, p. 6).*

“*Dane **will have his guards execute** you” (Kemmerer, 2025, p. 6). – «Дейн **накаже варті стратити** тебе» (Bohdan, 2026, p. 6).*

“*I need him to be able to talk*” (Kemmerer, 2025, p. 13). – «Мені **потрібно, щоб він міг говорити**» (Bohdan, 2026, p. 13).

Transposition, defined by Molina and Hurtado Albir as a change in grammatical category without altering the core meaning, was extensively used to restructure English modal syntax. In the first example, the dynamic indication of possession *she's got a hairpin* utilizes a verbal construction typical of English syntax. We applied transposition to convert this into the prepositional phrase *у неї шпилька*, shifting the grammatical center and omitting the verb entirely to match Ukrainian syntactic norms. The second example demonstrates a structural transposition addressing dynamic modality combined with a negative condition. The English prepositional phrase featuring a gerund *without the risk of setting* was transformed into a Ukrainian adverbial participle phrase *не ризикуючи підпалити*. This grammatical shift from a noun-based construction to an active verbal form significantly enhanced the narrative pacing of the combat scene. It allowed us to maintain the rapid flow of the physical altercation while precisely communicating the strict situational limitations imposed upon the king's defensive magical abilities.

Furthermore, transposition proved essential when translating complex modal predicates and causative constructions. In the third example, Princess Jory issues a deontic threat using the causative structure *will have his guards execute*. Since Ukrainian lacks a direct grammatical equivalent for this specific causative form, we employed transposition, rendering it through the active verbs *накаже стратити*. This shift clearly preserves the authoritative modality and the strict hierarchy of power. The fourth example illustrates a challenging syntactic structure where a modal verb is embedded within an infinitive clause: *need him to be able to talk*. To accurately convey this intertwined deontic and dynamic modality, we applied a complex structural transposition, converting the English infinitive clause into a Ukrainian subordinate clause *щоб він міг говорити*. This profound grammatical restructuring was strictly necessary to avoid a clunky, literal translation. Through consistent application of transposition, we successfully adapted the rigid English modal syntax into fluid, natural Ukrainian sentences without losing the original narrative tension.

“*I won’t believe Nikko is alive until I see him **myself**” (Kemmerer, 2025, p. 7). – «...і не повірю, що Нікко живий, доки не побачу його **на власні очі**» (Bohdan, 2026, p. 7).*

“*I should be relieved*” (Kemmerer, 2025, p. 7). – «Я **мав би відчувати полегшення**» (Bohdan, 2026, p. 7).

“*I’m trying **not to hurt** her” (Kemmerer, 2025, p. 6). – «Я **намагаюся не завдати їй болю**» (Bohdan, 2026, p. 6).*

Linguistic amplification, which involves adding linguistic elements to express information that is merely implicit in the source text, was frequently utilized to clarify modal nuances. In the first example, the emphatic pronoun *myself* reinforces the protagonist's volitive modality and absolute distrust. To convey this strong emphasis in Ukrainian, we applied linguistic amplification, translating

it as the idiomatic phrase *на власні очі*. This addition intensifies the emotional weight of his skepticism. The second example illustrates deontic modality expressed through the passive construction *should be relieved*. To make this psychological state sound authentic in the target language, we amplified the structure by introducing the active verb of perception, resulting in *мав би відчуття полегшення*. Similarly, in the third example, the dynamic intention *not to hurt* was translated using the amplified collocation *не завдати болю*. By strategically expanding the lexical units, we successfully explicated the characters' deeply rooted emotional intentions, ensuring that the target audience fully comprehends the specific cognitive boundaries restraining the protagonists.

In summary, the translation of modality in a polyphonic fantasy novel demands a highly flexible and analytical approach to both syntax and semantics. As our practical translation analysis demonstrated, strict adherence to literal translation is fundamentally inadequate when dealing with the intricate psychological landscapes constructed by Brigid Kemmerer. By utilizing L. Molina and A. Hurtado Albir's classification as our methodological foundation, we systematically applied transposition, modulation, and linguistic amplification to resolve severe structural discrepancies between the languages. Modulation allowed us to naturally shift the cognitive perspective of epistemic and volitive expressions. Transposition provided the necessary tools to completely restructure rigid English syntactic models into fluid, dynamic Ukrainian sentences, perfectly preserving the rapid pace of combat and formal dialogues. Finally, linguistic amplification enabled us to explicitly render the emotional depth implicitly hidden within the original modal verbs. Together, these three translation techniques ensured the absolute preservation of the characters' unique voices and their profound internal struggles throughout our target text.

Beyond grammatical restructuring, the translation of emotional and expressive vocabulary demands careful strategic planning, particularly when reproducing conversational styles and slang. The novel's polyphonic structure relies heavily on the distinct linguistic registers of the protagonists, with Asher's narrative perspective introducing a radically different paradigm characterized by colloquialisms, cynicism, and profanity. This stark contrast is essential for his character development and highlights his marginalized social status compared to the royalty. According to L. Molina and A. Hurtado Albir, achieving functional equivalence in such contexts requires a delicate balance between literal meaning and stylistic impact. To successfully render these emotionally charged lexical units into Ukrainian without violating target language norms or losing the original text's raw energy, we primarily employed strategies of generalization, particularization, and compensation. These translation techniques allowed us to adapt the gritty realism of the source material while maintaining an appropriate level of expressiveness, ensuring that the target text accurately reflects the intense psychological pressure and conversational spontaneity inherent in the fantasy narrative.

“Fuck. I should've tied his boots together” (Kemmerer, 2025, p. 14). – «*Дідько. Треба було зв'язати йому й черевики*» (Bohdan, 2026, p. 14).

“She was trying to save your life, asshole” (Kemmerer, 2025, p. 15). – «*Вона намагалася врятувати твоє життя, придурку*» (Bohdan, 2026, p. 15).

Generalization, defined as the use of a more neutral or broader term in the target language, served as our primary strategy for handling profanity and severe insults. Direct equivalents of strong English expletives often carry a significantly harsher pragmatic weight in Ukrainian, which could potentially disrupt the intended aesthetic balance of the young adult fantasy genre. In the first example, the sudden realization of a tactical error triggers the explicit interjection *Fuck*. To maintain the emotional charge without violating cultural norms, we applied generalization, translating it as the milder curse *Дідько*. This effectively conveys the character's profound frustration while lowering the stylistic register to an acceptable level. Similarly, the second example features the direct insult *asshole*, aimed at the king. We utilized the Ukrainian noun *придурку*, which generalized the offensive severity. This deliberate lexical moderation ensures that the intense anger is communicated clearly, but prevents the dialogue from crossing the boundary into excessive vulgarity that might alienate the target audience during highly emotional scenes.

“*He’s glowering at me. ‘Fuck you.’*” (Kemmerer, 2025, p. 8). – «Він люто глипає на мене. – *Та нішов ти.*» (Bohdan, 2026, p. 8).

“*Bleeding skies, Asher*” (Kemmerer, 2025, p. 18). – «*Кляті небеса, Ашере*» (Bohdan, 2026, p. 18).

The strategy of generalization was also instrumental in translating aggressive conversational formulas and culturally specific fictional swearing. Asher frequently resorts to defiant phrases to mask his vulnerability and reject authority. In the third example, the highly confrontational phrase *Fuck you* is employed as a direct challenge. A literal rendering of this vulgarity would introduce an inappropriate level of obscenity into the Ukrainian text. Consequently, we applied generalization, adapting the expression into the conversational equivalent *Та нішов ти*. This choice successfully captures the hostile, dismissive intent of the original phrase while softening the lexical blow. The fourth example demonstrates the translation of *Bleeding skies*, an author-created curse specific to the novel's fantasy setting, uttered by the king in a moment of extreme exasperation. We generalized the specific violent imagery of "bleeding" into the broader, universally understood curse word *Кляті*. This technique allowed us to preserve the emotional outburst and conversational rhythm without overcomplicating the target text with literal, yet pragmatically awkward, translations of fictional profanity.

“*‘You are a liar,’ she grates out*” (Kemmerer, 2025, p. 6). – «*‘Ти брехун,’ – цідить вона крізь зуби*» (Bohdan, 2026, p. 6).

“*‘What did you do?’ the princess demands*” (Kemmerer, 2025, p. 9). – «*‘Що ти зробив?’ – вимагає відповіді принцеса*» (Bohdan, 2026, p. 9).

Conversely, particularization, which involves using a more precise or concrete term in the target text, was crucial for accurately reproducing emotional nuances embedded in reporting verbs. English literature often relies on concise verbs to denote both the action of speaking and the accompanying emotional state. In the fifth example, the anger and physical exertion of the princess are described using the phrasal verb *grates out*. Since Ukrainian lacks a direct single-word equivalent that conveys this specific acoustic and physical tension, we applied particularization, expanding the concept into the descriptive phrase *цідить вона крізь зуби*. This accurately reconstructs the auditory harshness and constrained fury of the original utterance. In the sixth example, the verb *demands* indicates a strong, authoritative inquiry. We particularized this verb by translating it as the explicit verbal phrase *вимагає відповіді*. This semantic narrowing ensures that the target audience completely grasps the princess's forceful attempt to reclaim control over the chaotic situation, reinforcing the psychological authenticity of her specific aristocratic narrative voice.

“*Well, this went poorly*” (Kemmerer, 2025, p. 17). – «*Так, це було кепсько*» (Bohdan, 2026, p. 17).

“*Yep*” (Kemmerer, 2025, p. 32). – «*Ага*» (Bohdan, 2026, p. 32).

“*He’s too damn fast*” (Kemmerer, 2025, p. 10). – «*Він занадто, в біса, швидкий*» (Bohdan, 2026, p. 10).

Particularization also played a significant role in capturing the casual, unpolished nature of colloquial speech, especially within internal monologues. In the seventh example, the narrator summarizes a failed combat maneuver with the phrase *went poorly*. To maintain the conversational, slightly ironic tone, we particularized the standard translation into the more colloquial Ukrainian expression *було кепсько*, which perfectly fits the character's cynical worldview. The eighth example features the extremely informal affirmative *Yep*, serving as a dismissive response to a serious accusation. We translated this using the exact stylistic equivalent *Ага*, capturing the necessary brevity and disrespect inherent in the original dialogue. Finally, in the ninth example, the emotional intensifier *damn* is used to emphasize the opponent's speed. We applied a particularizing translation, utilizing the phrase *в біса*, which functions as a strong emotional amplifier in Ukrainian colloquial syntax. These targeted lexical choices were vital for establishing a distinct conversational rhythm, preventing the dialogue from sounding overly formal or artificial in the target language.

“*Now you’re just being a pain in the ass*” (Kemmerer, 2025, p. 18). – «*Тепер ти просто скабка в дупі*» (Bohdan, 2026, p. 18).

“*Chin up, Stripes*” (Kemmerer, 2025, p. 29). – «*Вище носа, Смузастий*» (Bohdan, 2026, p. 29).

Lastly, compensation was utilized to recreate stylistic effects and idiomatic expressions that could not be translated directly without losing their pragmatic impact. Molina and Hurtado Albir define this technique as introducing a source text element of information or stylistic effect elsewhere in the target text. In the tenth example, the highly conversational idiom *pain in the ass* expresses severe annoyance. To preserve this vivid imagery and low register, we compensated by utilizing the established Ukrainian colloquial equivalent *скабка в дупі*, which successfully mirrors the original pragmatic intent and emotional frustration without sacrificing the natural flow of the dialogue. The final example involves the sarcastic nickname *Stripes*, referencing the physical scars of the assassin. We compensated for this morphological play by introducing the substantivized adjective *Смузастий*. This translation perfectly retains the mocking, hostile tone of the soldier's remark. Through the strategic implementation of compensation, we ensured that the unique stylistic coloring, sarcasm, and interpersonal friction of the original text were seamlessly integrated into our translation.

To provide a comprehensive evaluation of the translation process, it is essential to conduct a quantitative and qualitative analysis of the specific strategies implemented throughout the selected chapters. The practical application of L. Molina and A. Hurtado Albir's methodology yielded a diverse distribution of translational shifts, directly reflecting the dual nature of the novel's stylistic challenges. As illustrated in detail within the statistical breakdown (see Annex B), the identified transformations can be broadly categorized into two primary functional groups. The first group addresses the structural and semantic discrepancies related to the category of modality, encompassing both the objective reality and the subjective psychological states of the protagonists. This specific category accounts for exactly 65% of all applied translational shifts in our research. The second group, constituting the remaining 35% of the total transformations, focuses heavily on the pragmatic adaptation of emotional, expressive, and conversational vocabulary. This statistical distribution confirms that achieving functional equivalence requires continuous navigation between rigid grammatical restructuring and flexible stylistic moderation.

Within the framework of modality translation, syntactic and semantic transformations constituted the absolute majority of all applied techniques, underscoring the fundamental typological differences between the English and Ukrainian languages. Transposition emerged as the most frequently utilized procedure overall, accounting for a significant 32% of the analyzed examples. This high frequency is primarily justified by the constant necessity to completely restructure English modal predicates and complex infinitive clauses into natural Ukrainian sentences without disrupting the rapid narrative pace. Modulation also demonstrated a substantial presence, making up 24% of the statistical distribution, proving indispensable for translating epistemic and volitive modalities where a direct literal transfer would distort the character's cognitive perspective. Furthermore, linguistic amplification, while less frequent at 9%, played a critical role in explicating implicit emotional intentions and physical limitations. Together, these three specific techniques formed the methodological foundation for accurately reproducing the profound psychological dissonance and strategic calculations defining the royal narrators throughout the demanding text.

The qualitative analysis of the expressive vocabulary translation reveals a distinct reliance on pragmatic adaptation strategies, directly correlating with the necessity to maintain the novel's specific target audience parameters. Generalization was predominantly applied, comprising 16% of the total transformations, to manage the high frequency of profanity and coarse slang within the assassin's narrative perspective. By substituting severe English expletives with milder Ukrainian colloquialisms, we preserved the rebellious tone while adhering to strict cultural norms. Particularization followed closely at 12%, proving vital for accurately capturing the intense emotional nuances embedded in English reporting verbs and conversational descriptors by narrowing broad semantic fields to precise Ukrainian equivalents. Lastly, the implementation of compensation, which accounted for the remaining 7%, ensured that the bitter irony, sarcastic nicknames, and colloquial idioms integral to the protagonists' interpersonal friction were not lost. This targeted stylistic

adaptation guarantees that the target text retains the raw emotional energy and social contrasts of the original material.

Thus, the practical translation analysis of the selected chapters from Brigid Kemmerer's novel demonstrates that adequate reproduction of a polyphonic text necessitates a complex, multi-layered methodological approach. Utilizing the classification proposed by L. Molina and A. Hurtado Albir allowed for a systematic resolution of severe linguistic and stylistic challenges encountered during our work. Our statistical and qualitative findings indicate that the translation of modality relies heavily on structural transposition and semantic modulation to adapt rigid English constructions into fluid Ukrainian syntax. Simultaneously, the exact preservation of the characters' highly individualized voices – ranging from aristocratic formality to gritty street slang – demands the careful, deliberate application of generalization, particularization, and compensation. By strategically balancing strict grammatical precision with necessary pragmatic adaptation, we successfully recreated the intricate psychological depth, dynamic combat sequences, and profound emotional conflicts defining the original fantasy narrative, ensuring a highly immersive and authentic reading experience for the target audience.

CONCLUSIONS

This thesis involved translating selected chapters from the novel *Warrior Princess Assassin* by Brigid Kemmerer, analyzing its literary features, and examining the translation techniques employed throughout the process. Several key conclusions can be drawn from the research .

1. *Warrior Princess Assassin* stands as a complex blend of high fantasy and political thriller, characterized by intense psychological depth and a uniquely contrasting magic system that mirrors universal themes of creation and destruction. A defining feature of the novel is its sophisticated polyphonic narrative structure, which divides the storyline among three distinct protagonists: Jory, Kai, and Asher. This shifting perspective highlights the subjectivity of truth within a politically volatile environment, allowing the author to contrast aristocratic courtly duties with military pragmatism and the raw struggle for survival at the societal bottom. The stylistic density of the source text—balancing continuous, high-stakes action with deep emotional vulnerability and a compelling “enemies to lovers” romance—creates an immersive atmosphere where magical elements deeply amplify human struggles. Consequently, translating this dynamic text requires a highly meticulous approach to capture not only the political suspense but also the strictly individualized linguistic registers and nuanced psychological states of each narrator without losing the novel's original tension and emotional impact.

2. The primary challenge during the translation process lay in accurately reproducing the characters' complex psychological states and their highly individualized narrative voices through the linguistic category of modality. Jory's aristocratic background dictated the use of elevated syntax and epistemic modality to reflect her strategic, formal approach to conflict. Conversely, Kai's military laconicism was preserved through strict deontic and dynamic imperatives, stripping his dialogue of emotional embellishment to reflect his unyielding authority. Asher's perspective presented the persistent challenge of translating cynical slang, requiring precise adaptation of volitive modality to convey his rebellious nature and traumatic past. Furthermore, translating high-paced combat sequences and visceral trauma required maintaining rapid narrative velocity through dynamic verbs and precise somatic vocabulary. The accurate transference of these modal categories was critical in depicting the profound cognitive dissonance between the protagonists' logical obligations and actual emotional distress. Ultimately, maintaining these strict socio-linguistic markers ensured that the text preserved the empathetic connection and gritty realism.

3. To resolve the severe structural discrepancies between English and Ukrainian, the translation heavily relied on the methodological framework proposed by Molina and Hurtado Albir to achieve text-level equivalence. For the translation of modality, syntactic and semantic transformations were strictly essential, with transposition emerging as the most frequent technique (32%) to restructure rigid English infinitive clauses into fluid Ukrainian syntax without disrupting narrative pacing. Modulation (24%) proved indispensable for shifting cognitive perspectives naturally, while linguistic amplification (9%) was effectively used to explicate implicit emotional intentions. When addressing expressive vocabulary, pragmatic adaptation strategies were systematically utilized to respect the fantasy genre's target audience. Generalization (16%) was crucial for moderating profanity while preserving its emotional charge, whereas particularization (12%) captured the exact semantic nuances of reporting verbs. Finally, compensation (7%) allowed for the seamless integration of sarcastic nicknames and colloquial idioms. This strategic balance of grammatical precision and stylistic adaptation successfully recreated the novel's intricate psychological depth, emotional conflicts, and dynamic sequences.

REFERENCES

1. Войналович, Л. П. (2013). Модальність як багатоаспектна лінгвістична категорія. *Наукові записки. Серія «Філологічні науки»(Ніжинський державний університет імені Миколи Гоголя)*, (3), 28–32.
2. Дегтярєва, В. С. (2021). Лексико-семантична класифікація дієслів англійської та української мов. У *Збірник матеріалів Всеукраїнської науково-практичної конференції студентів та молодих науковців* (с. 33–37).
3. Дрібнюк, В. (2012). Інтерпретація модальності у граматиках сучасної англійської мови. *Науковий вісник Чернівецького університету: Германська філологія*, (595-596), 226–234.
4. Кушнірова, Т. (2019). Наратив як літературознавча категорія: генеза, ознаки, типологія. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Сер.: Філологія*, 39(1), 130–134.
5. Мушинська, Р. М. (2024). Сутність дієслова як частини мови. основні його форми. У *The XXI international scientific and practical conference «theoretical methods of research of the latest problems»* (с. 443–445). European Conference.
6. Падалка, Ю. М. (2013). Модальність як лінгвістична та філософська категорія. *Мовні і концептуальні картини світу*, 46(3), 133–139.
7. Радчук, В. (2008). Динаміка перекладності. *Питання літературознавства*, (75), 289–295.
8. *About Brigid Kemmerer*. (2025). Brigid Kemmerer. <https://brigidkemmerer.com>
9. *Author Spotlight: Brigid Kemmerer*. (2023). Readwithkristie.com. <https://readwithkristie.com/2023/01/>
10. *Brigid Kemmerer*. (2025). Goodreads | Meet your next favorite book. https://www.goodreads.com/author/show/4629194.Brigid_Kemmerer
11. *Cursebreakers Series by Brigid Kemmerer*. (2025). Goodreads | Meet your next favorite book. <https://www.goodreads.com/series/251650-cursebreakers>
12. *Defy the Night Series by Brigid Kemmerer*. (2025). Goodreads | Meet your next favorite book. <https://www.goodreads.com/series/265479-defy-the-night>
13. Fictional modality: a challenge to linguistics. (2016). У *The Reader's Construction of Narrative* (с. 194–199). Routledge. <https://doi.org/10.4324/9781315543697-12>
14. Hyun, H.-k. (2017). The Narrative Modality and its Significance of 'the Tales of Ghosts' in. *The Research of the Korean Classic*, (36), 221–258. <https://doi.org/10.20516/classic.2017.36.221>
15. Kemmerer, B. (2025). *Warrior Princess Assassin*. HarperCollins.
16. Kormos, J., & Trebits, A. (2012). The Role of Task Complexity, Modality, and Aptitude in Narrative Task Performance. *Language Learning*, 62(2), 439–472. <https://doi.org/10.1111/j.1467-9922.2012.00695.x>
17. Kratzer, A. (1991). Modality. У A. v. Stechow & D. Wunderlich (Ред.), *Semantics: An International Handbook of Contemporary Research* (с. 639–650). Walter de Gruyter.
18. Lee, D. (1982). Modality, Perspective and the Concept of Objective Narrative. *Journal of Literary Semantics*, 11(2). <https://doi.org/10.1515/jlse.1982.11.2.104>
19. Lennon, M. (2023). Narrative Modality. У *Meaning Making in Planning* (с. 105–124). Routledge. <https://doi.org/10.4324/9781003413608-7>
20. McGovern, M. (2016). *Review: Thicker Than Water by Brigid Kemmerer*. Lectito. <https://lectito.me/2016/01/20/review-thicker-than-water-by-brigid-kemmerer/>
21. Molina, L., & Hurtado Albir, A. (2002). Translation Techniques Revisited: A Dynamic and Functionalist Approach. *Meta*, 47(4), 498–512. <https://doi.org/10.7202/008033ar>
22. Palmer, F. R. (2001). *Mood and modality*. Cambridge University Press.
23. Perkins, M. R. (1983). *Modal Expressions in English*. Frances Pinter & Norwood.

24. Ruthrof, H. (1984). THE PROBLEM OF INFERRED MODALITY IN NARRATIVE. *Journal of Literary Semantics*, 13(2). <https://doi.org/10.1515/jlse.1984.13.2.97>
25. Tkachyk, O., & Petruk, Y. (2020). Peculiarities and difficulties in translation of quasirealia of George R.R. Martin's fantasy novels «A song of ice and fire». *Young Scientist*, 10(86). <https://doi.org/10.32839/2304-5809/2020-10-86-37>

ABSTRACT

This translation project analyzes the Ukrainian translation of selected chapters from Brigid Kemmerer's novel *Warrior Princess Assassin*. The research focuses on the challenges posed by translating a polyphonic narrative structure and accurately reproducing the characters' psychological states across various modalities. The study employs the translation techniques proposed by L. Molina and A. Hurtado Albir, which are central to rendering the distinct linguistic registers – ranging from aristocratic formality to cynical slang – and the emotional intensity of the protagonists. Each translation technique was carefully examined in terms of its effectiveness in maintaining the original narrative tension, dynamic pacing, and creating an equivalent impact in the target language. The analysis involved comparing both the source and target texts, with examples illustrating how grammatical and stylistic transformations were applied to specific passages. The ultimate goal was to identify the most suitable strategies for conveying the book's complex socio-political atmosphere and psychological depth while preserving the integrity of the author's multiple narrative perspectives.

Key words: *translation analysis, polyphonic narrative, modality, psychological state, translation techniques.*

АНОТАЦІЯ

Цей перекладацький проєкт аналізує український переклад обраних розділів з роману Бріджід Кеммерер «*Warrior Princess Assassin*». Дослідження зосереджено на викликах, пов'язаних із перекладом поліфонічної наративної структури та точним відтворенням психологічного стану персонажів за допомогою різних типів модальності. Для практичного втілення перекладу використані перекладацькі прийоми, запропоновані Л. Моліною та А. Уртадо Альбіром, які є центральними для адекватної передачі відмінних мовленнєвих реєстрів – від аристократичної формальності до цинічного сленгу – та емоційної напруги протагоністів. Кожен прийом перекладу було ретельно проаналізовано з точки зору його ефективності у збереженні оригінальної наративної динаміки та створенні еквівалентного впливу в тексті перекладу. У процесі аналізу порівнювалися вихідний та перекладений тексти з прикладами, які ілюструють застосування граматичних та стилістичних трансформацій до конкретних уривків. Основною метою було визначення найкращих стратегій для передачі складної соціально-політичної атмосфери та психологічної глибини книги, зберігаючи цілісність авторської множинної наративної перспективи.

Ключові слова: *аналіз перекладу, множинний наратив, модальність, психологічний стан, перекладацькі техніки.*

APPENDIX A

STYLISTIC AND MODAL MARKERS OF THE PROTAGONISTS' NARRATIVE VOICES

Linguistic Feature	Princess Jory	King Kai	Asher
Dominant Register	Elevated, formal, aristocratic, heavily reliant on courtly and diplomatic terminology.	Military, laconic, authoritative, completely devoid of stylistic embellishments or politeness.	Colloquial, cynical, rebellious, characterized by the heavy use of slang and profanity.
Typical Modality Types	Epistemic modality (strategic assumptions, calculations) and Deontic modality (moral obligations, unfulfilled duties).	Dynamic modality (focus on physical actions and abilities) and Deontic modality (strict, unarguable directives).	Dynamic modality (focus on physical limitations and trauma) and Volitive modality (stubborn refusal, resistance).
Syntactic Features	Complex sentences, complete and correct grammatical structures, formal declarations even during moments of extreme physical distress.	Short paratactic structures, direct action verbs, impersonal infinitive constructions utilized for military commands.	Fragmented sentences, conversational brevity, omission of personal pronouns, frequent use of rhetorical questions and irony.
Textual Examples	<i>“I expect that the sight of my power now will remind her just how vulnerable her position is”</i> <i>“You could have acted with honor”</i> <i>“I am committed to this alliance”</i>	<i>“Sit, Princess”</i> <i>“Hold the border”</i> <i>“I need him to be able to talk”</i>	<i>“I won’t believe Nikko is alive until I see him myself”</i> <i>“Fuck you”</i> <i>“More than fair, my ass”</i>

APPENDIX B**FREQUENCY OF TRANSLATION TECHNIQUES APPLIED IN THE TEXT**